

**ACTE D'INVESTIDURA DE
DOCTOR HONORIS CAUSA AL:**

Dr. James Gregory Payne

Expert en diplomàcia pública i director
dels Estudis de la Comunicació de l'Emerson
College (Boston, EUA)

UNIVERSITAT
**RAMON
LLULL**

**ACTE D'INVESTIDURA DE
DOCTOR *HONORIS CAUSA* AL:**

Dr. James Gregory Payne

Expert en diplomàcia pública i director
dels Estudis de la Comunicació de
l'Emerson College (Boston, EUA)

15 de Novembre de 2019

Edita: Universitat Ramon Llull

Rector: Dr. Josep Maria Garrell

Coordinació Editorial i Compaginació:
Gabinet de Comunicació i Relacions Institucionals

Maquetació:
Anna Bohigas

Impressió i Enquadernació:
Pressing, S. L.

Barcelona, novembre de 2019

Dipòsit legal: B.27568-2019

SUMARI

1	Acta de nomenament del Dr. James Gregory Payne com a doctor <i>honoris causa</i> de la Universitat Ramon Llull	5
Pàg.
2	Elogi dels mèrits del Dr. James Gregory Payne a càrrec del Dr. Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna-URL	7
Pàg.
3	Encomium on Dr. James Gregory Payne's merits, delivered by Dr. Josep Maria Carbonell, Dean of Blanquerna Faculty of Communication and International Relations	19
Pàg.
4	Speech by Dr. James Gregory Payne, public diplomacy advocate and Chair of Communication Studies at Emerson College (Boston, USA)	31
Pàg.
5	Discurs del Dr. James Gregory Payne, expert en diplomàcia pública i director dels Estudis de la Comunicació de l'Emerson College (Boston, EUA)	45
Pàg.
6	Discurs del Dr. Josep Maria Garrell, rector magnífic de la Universitat Ramon Llull	61
Pàg.
7	Speech by Dr. Josep Maria Garrell, rector of the Ramon Llull University	69
Pàg.

1

**ACTA DE NOMENAMENT
DEL DOCTOR JAMES GREGORY PAYNE
com a doctor *honoris causa* de la
Universitat Ramon Llull**

La Junta de Govern de la Universitat Ramon Llull,
a proposta de la Facultat de Comunicació i Relacions
Internacionals (FCRI) Blanquerna-URL en la sessió
del 18 de juliol de 2019 va prendre l'acord de
concedir el grau de doctor *honoris causa* de la
Universitat Ramon Llull
al Dr. James Gregory Payne

2

**ELOGI DELS MÈRITS
DEL DR. JAMES GREGORY PAYNE
a càrrec del Dr. Josep Maria Carbonell i Abelló,
Degà de la Facultat de Comunicació
i Relacions Internacionals Blanquerna-URL**

Magnífic Rector, autoritats, senyores i senyors, amigues i amics,

Em correspon l'honor de presentar en aquest acte solemne els mèrits de qui avui distingim amb el doctorat *honoris causa* de la Universitat Ramon Llull, a proposta de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna, el doctor James Gregory Payne. No seré parc en l'elogi, perquè les virtuts que voldré posar de relleu en són moltes i més que mereixedores, però hauré de ser-ho per força pel que fa als exemples, perquè no disposem del temps necessari per exposar amb detall tots i cadascun dels assoliments amb què ha excel·lit.

Si m'ho permeten, i amb la voluntat d'endreçar d'alguna manera el seu extensíssim currículum, m'ocuparé, primer de tot, de presentar-los el doctor Payne i, seguidament, atendré cadascun dels valors que tinc el ple convenciment que el fan molt més que mereixedor del reconeixement que avui se li ofereix.

James Gregory Payne va obtenir el seu doctorat per la Universitat d'Illinois, l'any 1977 –sis anys després d'haver-s'hi llicenciat–, amb una anàlisi retòrica de les interpretacions sobre els incidents que havien tingut lloc només set anys abans, el 1970, a la Universitat de Kent, quan la Guàrdia Nacional d'Ohio va disparar contra els estudiants que protestaven per la invasió nord-americana de Cambodja –en el context de la guerra del Vietnam i durant el mandat del president Richard Nixon–, amb el tràgic resultat de quatre estudiants morts i nou de ferits, un d'ells amb paràlisi permanent.

Ara els hauria d'esmentar que l'any 1984 va obtenir el màster per la Kennedy School of Government de la Universitat de Harvard, com a colofó del seu període formatiu, i tot seguit em podria centrar en la seva assumpció de responsabilitats acadèmiques, però hi ha una qüestió molt significativa que ens obliga a aturar-nos-hi per un moment, perquè és un primer indici, i molt diàfan, de la importància que per al doctor Payne ha anat adquirint el **compromís**, molt més enllà del mer interès

sorgit de l'aproximació acadèmica. La prova d'això que els dic és que l'assumpte en què es va centrar per al doctorat li havia exigint un lligam molt més estret que el que ja demana sense cap dubte la consecució del doctorat. Va ser així que, un any abans de doctorar-se, ja havia escrit una obra de teatre sobre aquests mateixos fets, des del punt de vista de la mare d'un dels quatre estudiants morts. La mare es deia Florence i el noi, que tenia dinou anys quan el van matar d'un tret de bala al pit, es deia William Knox Schroeder i es trobava a 116 metres de l'agent que el va disparar. Aquesta obra teatral, «Kent State: A Requiem», s'ha representat en més de 150 campus universitaris dels Estats Units i Europa els últims quaranta anys i va ser la base d'un premi docudrama de la NBC, de l'any 1981. Aquell mateix any 1981, Payne publicava el llibre «Mayday: Kent State», sobre els mateixos fets. Com poden comprovar, no és algú que abandoni els assumptes que li interessin.

El que els vull significar amb tot això em sembla prou evident, però ho subratllo, perquè ens ajuda a comprendre més bé el capteniment del doctor Payne, algú que, quan obre una porta, ho fa per creuar el llinar; algú que, quan s'endinsa en un assumpte, s'hi endinsa fins al moll de l'os.

És a partir d'aquesta actitud vital que podem repassar la seva tasca investigadora, divulgadora i docent i, també, les seves contribucions socials. Només així, considerant aquesta actitud de compromís extens, prenen un sentit nou els múltiples articles científics publicats, el gran nombre de llibres que tenen un capítol escrit per ell i la seva tasca com a editor de publicacions centrades en l'àmbit de la comunicació política i la diplomàcia d'arrel, dos aspectes sobre els quals m'hauré de deturar ben aviat.

És a la llum d'aquesta mateixa actitud –que podríem considerar, sense por d'equivocar-nos, de **«compromís amb el rigor i rigor en el compromís»**–; és a la llum d'aquesta actitud, dic, que hem de valorar el seu mestratge. Professor de l'Emerson College de Boston des de 1983 – arribant a ser el catedràtic dels estudis de Comunicació–, ha sigut professor invitat en universitats dels cinc continents, amb presència repetida en activitats vinculades a la nostra institució. Hi ha un aspecte singular del seu mestratge que caldrà consignar especialment, perquè el professor Payne és algú que considera que aquesta és una tasca sense fi. Els seus alumnes ho saben i ho comproven cada vegada que en els seus viatges arreu del món es retroba amb els «alumni» allà on siguin, en una prova del caràcter permanent i inacabable del seu mestratge.

També ha donat classes a Jordània, Aràbia Saudita, Uzbekistan, Turkmenistan, Azerbaidjan i Indonèsia, per invitació del Departament d'Estat,

i això ens porta indefectiblement a la seva activitat en el camp de la política. La seva tasca de consultoria i alt assessorament ha estat molt relacionada amb l'administració nord-americana i també amb el Partit Demòcrata dels Estats Units, però, com els farà veure més endavant, també ha estat requerida la seva assessoria per part d'organitzacions d'abast mundial. D'una banda, ha participat molt activament en l'estudi i anàlisi de les campanyes electorals, i d'una altra, s'ha implicat –tal com té per costum de fer, fins al moll de l'os!– en alguns casos molt específics, com ho van ser diverses campanyes de Hillary Clinton i Tom Bradley, de qui en va escriure i publicar una biografia titulada «El somni impossible».

És en aquesta faceta on sobresurt el seu paper com a «speechwriter» i, de la seva mà –i de la seva intel·ligència– en van néixer paraules que serien assumides i dites pels alcaldes de Los Angeles i Boston –Tom Bradley i Ray Flinn–, pel senador Robert Dole, per la senadora Clinton i pel príncep Faisal Al Saud. Ja veuen que és algú en qui alts dignataris han posat la seva absoluta confiança, com també ho han fet els periodistes de més prestigi. Per això ha participat com a expert comentarista en diversos mitjans de comunicació en la majoria de campanyes electorals nord-americanes des de 1988 i la seva opinió valuosa li ha sigut requerida en múltiples ocasions pels encarregats d'informar sobre els procediments de la democràcia americana. Les seves aportacions han ajudat l'audiència nord-americana a comprendre millor l'entrellat de les campanyes.

Els deia ara mateix que el seu consell també ha estat apreciat per organitzacions d'abast mundial, a més de ser-ho per dirigents nord-americans de reconeguda talla, i els en voldré oferir una mostra, a tall d'exemple. L'any 1999 va ser el responsable de la campanya de mitjans durant la visita de la reina Noor de Jordània als Estats Units, amb motiu del reconeixement que li feia la UNICEF per la seva entrega en la causa contra les mines antipersones. No era estrany que se li diposés tal confiança ja que la seva trajectòria compta amb una llarga llista de consultories d'altíssim nivell. Han volgut comptar amb el seu assessorament els departaments d'Estat i del Tresor, el National Cancer Institute i el National Center for Environmental Health i també importants fundacions dels Estats Units i d'arreu del món, gairebé sempre en relació amb la comunicació del risc, al lideratge, a la retòrica de la comunicació i sempre amb una mirada d'abast global, que supera les fronteres del seu país.

Com a investigador i docent, el doctor Payne ha destacat pels seus treballs al voltant de la comunicació en la salut i l'anàlisi de la retòrica en situacions singulars, com la massacre d'Ohio o la reacció d'abast global davant la mort accidental a París de la princesa Diana de Gal·les. Els seus treballs han tractat conceptes clau

de les Relacions Públiques, com ho són la Diplomàcia Pública i la Comunicació Estratègica, però no li faríem justícia plena si no esmentéssim de manera especial la seva aportació més que valuosa –i líder, hi hem d’afegir– a les nocions de «Grassroots Communication» i «Public Diplomacy», cosa que ens permetria atribuir-li la idea renovadora de «Grassroots Diplomacy», que no ha estat expressada així per ell però que ens serviria per referir-nos a una nova «diplomàcia d’arrel», és a dir, que se sosté en les relacions intenses de persones i organitzacions, més enllà –o al costat, si ho prefereixen– de la diplomàcia dels Estats.

Payne és un ferm defensor d’aquesta nova diplomàcia basada en els lideratges legítims i compartits, d’una diplomàcia que s’estén «de baix a dalt», de ciutadà a ciutadà, a través de les associacions, les organitzacions no governamentals i els centres educatius. A més, és un ferm convençut de la vàlua d’això que podríem anomenar «diplomàcia cultural» i que considera com a elements de transmissió de les idees –i de les percepcions– els fets culturals i l’activisme social i, per tant, també la gastronomia, l’art, la música, l’ensenyament. La seducció, si m’ho deixen dir d’aquesta manera, per damunt de la imposició. El coneixement per damunt de la dominació. La comprensió com a motivació. I la dificultat com a repte. No és en va que va crear i dirigir el Saudi American Exchange com a reacció natural, fruit d’aquest enfocament, després dels atemptats de l’onze de setembre a Nova York. Es va crear la tardor d’aquell mateix any 2001 i més de mil persones van participar dels viatges i intercanvis entre dos mons que semblaven predestinats a desentendre’s mútuament i agredir-se sense possibilitat d’encontre. Sembla prou clar que només algú amb conviccions molt profundes s’imposa reptes d’aquesta dimensió tan notable.

Amb una voluntat semblant, ha ideat, organitzat, impulsat, programat i dirigit multitud de cursos i seminaris de naturalesa diversa, sempre amb l’afany de contribuir a preparar les noves generacions en els assumptes que tenen a veure amb la gestió de les relacions humanes, les relacions pròpies de la política i les relacions internacionals. Desenes i desenes de conferències i exposicions consten com a proves d’aquesta activitat imparable en la llista d’esdeveniments de tota mena, des de tallers fins a festivals, en què el seu impuls i la seva contribució han estat imprescindibles. Hi ha moltíssims exemples que ho demostren però, com que no tenim temps per a un relat «in extenso», els presentaré un cas singular que en certa manera els explica tots. Coneixedor dels problemes de percepció de la delinqüència al nord de Mèxic –que no són gaire diferents dels que hi ha al costat nord de la frontera, tot i que es percebi d’una altra manera– va decidir d’intervenir-hi amb una acció de la màxima proximitat. És així que a la població de Rosarito Beach, amb la qual manté un vincle personal des de fa temps, va

impulsar un festival de cinema que permetés aportar una altra «icona» a la visió d'aquest lloc, proporcionant-li una ocasió per al ressorgiment amb l'atracció d'artistes i aficionats. És un cas entre molts més de la seva voluntat de servei a la comunitat, que li ha estat reconeguda a molts llocs dels Estats Units i també arreu del món.

Aquesta característica del seu tarannà –la capacitat de liderar projectes complexos i d'implicar-hi persones clau per obtenir resultats d'èxit– l'ha posada al servei d'una altra causa imprescindible: aconseguir donacions i contribucions econòmiques de diversa mena per a aquests i altres projectes. La seva funció com a responsable de la captació de fons ha estat incansable i en els seus èxits hi ha de tenir a veure per força la seva manera de ser, la seva infatigable simpatia, la seva curiositat inabastable, el seu afany per establir lligams i connexions, la seva manera natural de fer possible el que tantes vegades sembla impossible.

Com han pogut comprovar, ens trobem amb un acadèmic i investigador que és alhora autor de llibres, guionista de projectes cinematogràfics, consultor en documentals i per als mitjans, a més de professor. El doctor Payne ha acumulat mèrits arreu del món i ha actuat com a assessor d'altíssimes autoritats, com a impulsor de projectes d'abast global, com a membre de comitès i equips especials de l'administració americana, i sense abandonar mai la seva prioritat en la docència i, per tant, el seu interès preferent per la joventut i la formació dels nous lideratges a escala mundial.

Ho exposava amb claredat ell mateix en una conversa amb el doctor Enric Ordeix, que publicava la revista de la nostra Facultat l'any 2018. Hi deia el doctor Payne, i llegeixo: «El repte principal de la gestió de la comunicació estratègica global efectiva és que les entitats estiguin legitimades per l'entorn social de referència». I hi explicava tot seguit la seva idea que les entitats que facin confluïr més bé la tecnologia amb el respecte per les cultures amb les quals es relacionin a través de missatges, estratègies i tàctiques escaients per a cada públic, tindran més impacte i, atenció, contribuiran a l'interès general i als canvis socials. I els he demanat atenció, perquè aquest és el punt essencial del retrat que els he volgut presentar: a parer seu –com queda implícit en el fragment que els he citat i com ell mateix ha fet explícit en moltes ocasions– l'objectiu de la comunicació global, l'objectiu de la diplomàcia com ell la concep, no és altre que el canvi social i l'afermament de l'interès general. Dit d'una altra manera: les estratègies de comunicació només tenen sentit quan es posen al servei de l'interès general, quan són –o volen ser, si més no– palanca de canvi social.

Fins aquí em sembla que han quedat posats en evidència els mèrits del doctor Payne, tant en la docència i l'administració com en la recerca, l'assessorament, la divulgació, la creació, l'impuls i la gestió de projectes sempre agosarats i sempre orientats a millorar les relacions internacionals i la comunicació global. Queda, però, pendent encara de fer-los notar una qüestió no per menor menys transcendent: l'estima, l'afecte, l'enorme interès que aquest ciutadà de Boston ha demostrat pel nostre país i la nostra ciutat. Enamorat de Barcelona des de la seva primera estada, amb motiu dels Jocs Olímpics de 1992, hi ha tornat una vegada i una altra i hi ha establert connexions perennes i amistats sinceres. Amic dels seus amics, no ha dubtat a actuar com a «ambaixador» del model de transformació, de l'empenta i la il·lusió amb què a la capital catalana s'emprenen projectes i reformes centrades en la millora de les relacions socials i no amaga la seva opinió que, pel que fa a l'innegable conflicte entre una part molt important de la societat catalana i l'Estat d'Espanya, la solució s'haurà de trobar en les urnes i haurà de venir de la mà de la democràcia. El diàleg serà imprescindible i provindrà només, si vol ser fructífer, del reconeixement de lideratges legítims, de la voluntat d'entendre «l'altre» i de la capacitat de seduir.

A aquesta relació d'amistat amb Catalunya i la seva capital hi hem de comptar també, i ho fem honorats, la seva intensa relació amb la nostra Universitat i en particular amb la Facultat que ara el proposa per al doctorat *honoris causa*, des dels temps del meu predecessor en el deganat, el doctor Miquel Tresserras. Payne és codirector del Global Communication Center, un organisme coliderat per l'Emerson College i la nostra Facultat amb la missió d'explorar noves tendències en el camp de la comunicació global i és també membre del consell assessor del nostre grau en Gestió de la Comunicació Global, del qual és sens dubte l'inspirador, com ho va ser abans del nostre màster en la mateixa especialitat. Per tant, no voldrem amagar que l'agraïment es troba entre els sentiments que li professem i exposem amb orgull la gran estima que li tenim, com a persona i com a professor.

Dit tot això, haurien d'haver quedat exposats a la vista de tots vostès els mèrits de qui avui voldrem reconèixer amb aquest doctorat *honoris causa*. El doctor Payne ha excel·lit en la seva tasca investigadora i acadèmica, ha perseverat i ha crescut en la seva missió com a docent. Ha posat el seu coneixement al servei de la causa pública i s'ha lliurat a la idea noble d'aconseguir millorar les relacions internacionals –fins i tot i especialment en els moments més difícils, en les situacions més enrevessades– des de la base, des del coneixement i l'intercanvi, des de la vocació de reconèixer l'altre i establir-hi vincles i amb l'afany persistent de donar valor a les organitzacions socials, a l'arrel de la societat, en paral·lel

a l'aprofitament de les oportunitats de canvi sorgides de la política, sempre al costat de líders preocupats pel canvi social i pel progrés. En definitiva, es tracta d'un home voluntariós i incansable que, lluny de conformar-se amb la seva funció acadèmica i docent, ha fet d'aquesta experiència continuada la clau per al conjunt de les seves activitats públiques i privades.

Convençut que la comunicació del present i del futur demana pensament crític, capacitat analítica i una simbiosi més adequada entre conceptes i realitat –sempre en el marc d'una comunicació ètica i efectiva–, James Gregory Payne ha estès el seu mestratge arreu del món i nosaltres hem tingut la gran sort que Barcelona li robés el cor i que ell volgués fer d'aquesta ciutat –i després de la nostra facultat– un dels seus llocs de referència vital.

Permetin-me, si de cas, que vulgui anar acabant amb alguna pinzellada –per força apressada– al voltant del seu tarannà. Recordaran que he emmarcat la seva actitud en l'expressió –que espero ajustada– de «compromís amb el rigor i rigor en el compromís». Fidel, com no podia ser d'una altra manera, a la retòrica aristotèlica, no per això ha refusat la passió ni, si ha calgut, la rauxa.

Home de família, i devot dels sentiments familiars, tinc la impressió que mentre adreçàvem aquesta «laudatio» és ben probable que ell tingués sobretot un pensament per a la seva mare, Zulene, i la seva germana Janice, tots dues absents i per això tan presents en el seu cor.

El que els provo de dir és que és ben cert que avui fem un homenatge al professor, al catedràtic, a l'investigador, al divulgador, al professional de la comunicació i les relacions internacionals, a l'inspirador de noves realitats docents arreu del món –com per exemple el nostre grau en Gestió de la Comunicació Global– però, també, i no hi ha cap raó per oblidar-se'n, fem homenatge a la persona, a la seva entrega generosa, al seu talent voluntariós, al seu compromís global, al seu gran cor i a la seva enorme capacitat d'empatia.

És pel conjunt d'aquests mèrits –que ens semblen indestriables– que l'hem proposat per al doctorat *honoris causa* de la nostra Universitat Ramon Llull. Però abans de concloure aquest elogi necessari hi ha dues qüestions que em semblen de gran importància –i que estan del tot relacionades amb el mestratge del doctor Payne– sobre les quals vull posar l'accent.

En primer lloc, estic segur que estaran d'acord amb mi que tant Barcelona com Catalunya faran bé de tenir cura dels seus amics arreu del

món. No és tan fàcil obtenir l'afecte apassionat de persones de tan dignes mèrits i de tan alta reputació i els hem de saber reconèixer l'estima que ens regalen, amb honestedat i molt humilment. En els temps convulsos d'una societat que busca noves maneres d'entendre's, en un context en què els més joves –tan joves que encara no són a la universitat– lideren la protesta contra les polítiques que no atenuen els perills del canvi climàtic, en un món que sembla abandonar el «multilateralisme», sota les amenaces d'una política més descarnada, sostinguda en la falsa «postveritat» i la demagògia, en aquest batibull d'egoismes nacionals, Barcelona i Catalunya necessiten més que mai les aportacions de l'expertesa i l'amistat, i aquest acte d'avui, no se'ns escapa, és també l'establiment d'un nou lligam que ha de perdurar entre la Blanquerrna i l'Emerson, entre Barcelona i Boston, entre Catalunya i els Estats Units. Vet aquí la diplomàcia d'arrel, vet aquí la veritat de la coneixença. No anem pas gaire sobrants d'aquestes amistats i tenim l'obligació de saber-les apreciar i mantenir, a favor del paper adequat que a la nostra ciutat i al nostre país els correspongui d'assumir –una altra vegada, amb honestedat i humilment– en el marc de l'entesa mundial.

En segon lloc, vull pensar que també estaran d'acord que Catalunya i Espanya es troben ara mateix en una situació complexa. Els desencontres s'han acrescut i les possibilitats d'un diàleg que és imprescindible semblen dissiparse. Però ens cal reprendre un diàleg de debò, sense condicions prèvies. És indispensable i ho podem fer.

En aquest entorn de complexitat, els nostres estudiants de tots els graus de comunicació esperen de nosaltres una actitud que sigui alhora ètica i responsable, que de debò els traslladi els valors en què la nostra Universitat se sosté. I és en les situacions complexes, en contextos de crisi i dificultats, quan la comunicació esdevé més necessària que mai i quan les estratègies globals són més rellevants. Mantenir el rigor acadèmic i l'esperit de llibertat ha sigut una tasca obligada aquests dos últims anys tan sacsejats, en un entorn de reivindicacions i contradiccions inevitables. Ara més que mai és quan hem de saber excel·lir en el rigor i en el compromís i ja deuen haver entès que també per aquesta raó ens han de ser més d'agrair que mai el mestratge i l'estima que comparteix amb nosaltres James Gregory Payne.

Per a nosaltres és un honor reconèixer-ho avui, amb la solemnitat que a aquest honor li escau, i no podríem acabar d'una altra manera que donant-li les gràcies.

Moltes gràcies, doctor Payne, pel vostre mestratge i per la vostra amistat. Confiem que serem dignes de l'honor que li fem i li agraïm l'honor que ens fa.

I a tots vostès, moltes gràcies també, per la seva atenció i pels sentiments que ara de ben segur compartim. Avui reconeixem el rigor, reconeixem el compromís, reconeixem el mestratge, reconeixem la vàlua i reconeixem la persona. Com passa sempre –i així acabaré–, és en el reconeixement dels altres que ens mostrem tal com som. Per això no els vull ocultar la meva impressió personal que, amb aquest acte d'homenatge, nosaltres també aprenem a ser una mica millors. I això també és un deute que per sempre més li tindrem.

Moltes gràcies.

Dr. Josep Maria Carbonell i Abelló

Degà de la Facultat de Comunicació
i Relacions Internacionals Blanquerna-URL

3

**ENCOMIUM ON
DR. JAMES GREGORY PAYNE'S MERITS,
delivered by Dr. Josep M. Carbonell,
Dean of Blanquerna Faculty of
Communication and International Relations**

Distinguished Rector of Ramon Llull University, President of Emerson College, honored guests, ladies, gentlemen, and friends,

It is my great honor to present the achievements of Dr. James Gregory Payne, whose work we are recognizing by the awarding of an honorary doctorate today, proposed by the Blanquerna School of Communication and International Relations. I will not be sparing in my praise, as Dr. Payne's qualities are manifold and more than deserving of this honor, but I will have to limit the description of his impressive achievements, as we do not have sufficient time to detail each and every one.

In order to provide a framework for his very extensive career, I will first introduce Dr. Payne, and then address each of the qualities which I believe make him more than deserving of the recognition he is receiving today.

In 1977, six years after graduating, James Gregory Payne obtained his doctorate from the University of Illinois for a rhetorical analysis of the interpretations of events that had taken place only seven years previously, in 1970, at Kent University. Within the context of the Vietnam War and during President Reagan's period of office, the Ohio National Guard opened fire on students protesting against the American invasion of Cambodia. Tragically, four students were killed and nine injured, one of whom was permanently paralyzed.

I shall shortly focus on his academic career, but there is a very significant aspect that we should dwell on for a moment, and this is his choice of subject for his doctorate, the first very clear indication of the importance to Dr. Payne of social **commitment**, above and beyond academic study, which demanded much deeper engagement than that required simply to acquire his doctorate. His commitment was such that one year before obtaining his doctorate he wrote a play based on the events, seen through the eyes of the mother of one of the students who had died. The mother was called Florence and her son, William Knox Schroeder, was 19

years old when hit by a bullet to the chest fired by an officer 116 meters away. The play, entitled "Kent State: A requiem," has been staged on more than 150 university campuses in the United States and Europe over the last 40 years and was the basis of an award-winning NBC docudrama in 1981. In the same year, Payne published a book on the events called "Mayday: Kent State." It is evident that he is not a person who abandons issues that fascinate him.

Moreover, there is one thing I would like to stress, as it helps us to understand Dr. Payne's character more clearly: when he opens a door, he does so in order to cross the threshold; and when he tackles an issue, he does so in order to get right to the heart of the matter.

So it is in the light of this defining approach that we can both review his work in research, communication and education, and assess his contributions to society. It is within the context of his extensive social commitment that his numerous academic articles, the large number of book chapters, and his work as an editor of publications in political communication and grassroots diplomacy—two subjects I will dwell on in due course—take on new meaning.

In view of this approach to life—that we can describe as **commitment with rigor and rigor in commitment**, without fear of contradiction—that we should assess his academic career. Tenured Professor in Communication Studies at Emerson College in Boston since 1983, he has also been guest professor in universities on five continents, and he has made repeated visits to this university. One remarkable aspect of his teaching should be particularly noted: Professor Payne believes that a teaching job is never over. His students know this and it is demonstrated every time he meets up with them wherever they may be in the world, underlining his ongoing and unending commitment to his work.

He has also been invited by the American Department of State to teach in Jordan, Saudi Arabia, Uzbekistan, Turkmenistan, Azerbaijan and Indonesia, and this inevitably ties in with his activity in the field of politics. He has worked closely with the American administration and with the US Democratic Party as a consultant and senior advisor, and, as we shall see in due course, his advice has also been sought by global organizations. On the one hand, he has been very active in the study and analysis of electoral campaigns, and on the other, he has been deeply involved in several campaigns, as is typical of him, such as those of Hillary Clinton and Tom Bradley, about whom he wrote a biography entitled "The Impossible Dream."

It is as a speechwriter that he has put his hand and his intellectual acuity to shaping the words used by the mayors of Los Angeles and Boston—Tom Bradley and Ray Flynn—and those of Senator Robert Dole, Hillary Clinton and Prince Faisal al Saud. It is clear that he is a person in whom important dignitaries place their absolute trust, as indeed do the most prestigious journalists. For this reason, he has participated as an expert on various media during the majority of American election campaigns since 1988, and his opinion has been sought on numerous occasions by those responsible for reporting on the proceedings of American democracy. His contributions have helped American audiences gain a deeper understanding of the complexities of campaigns.

I mentioned that his advice has been valued both by important American leaders and by global organizations, and I would like to present some examples of these. In 1999, he was responsible for the media campaign during the visit of queen Noor of Jordan to the United States on the occasion of the recognition by UNICEF of her work against anti-personnel mines. It is not unusual for Dr. Payne to be given this level of trust, as his career includes a long list of consultancy work at the highest level. He has advised the Departments of State and of the Treasury, the National Cancer Institute, and the National Center for Environmental Health, as well as important foundations in the US and around the world, almost always on the subjects of risk communication, leadership, communication rhetoric, and always with a global outlook that transcends the borders of his own country.

As a researcher and teacher, Dr. Payne has been praised for his work on health communication and rhetorical analysis in unique contexts, such as during the Ohio massacre or the global reaction to the accidental death in Paris of Diana, Princess of Wales. His works have dealt with key concepts in public relations, such as strategic communication, but we won't do him justice until we mention his most valuable, and pioneering contributions to the notions of public diplomacy and grassroots communication. Though not expressed by him in these words, we may be justified in attributing to him the innovative ideas underlying grassroots diplomacy that refers to a new type of diplomacy that is carried out in the intense relationships between people and organizations beyond or alongside the diplomacy of states.

Payne is a firm advocate of a new diplomacy based on legitimate and shared leaderships, a bottom up citizen-to-citizen diplomacy via associations, NGO's, and educational institutions. In addition, he is deeply convinced of the value of what might be called "cultural diplomacy," that involves cultural events and social activism to communicate ideas and perceptions, and thus includes gastronomy,

art, music, and education. This is knowledge over and above domination, understanding as motivation, and difficulty as a challenge. It was with very good reason that he created and directed the Saudi American Exchange as a natural reaction to the 9/11 attacks in New York. It was created in the fall of 2001, and more than a thousand people took part in the trips and exchanges between two worlds that seemed destined to mutual incomprehension, and hell-bent on attacking each other without any chance of encounter. It seems abundantly clear that only a person with very deep convictions would take on a challenge of this scale.

With similar determination he has conceived, organized, encouraged, programmed and directed numerous courses and seminars on a range of issues, always with the desire to educate new generations in the issues associated with managing human, political and international relations. Dozens of lectures and presentations are evidence of his irrepressible involvement in events of all kinds, from workshops to festivals, in which his contribution has been essential. There are numerous examples of this, but, as we don't have enough time for a comprehensive list, I will describe a particular case which, to an extent, is typical of all. Aware of the perception of crime in northern Mexico—which is not much different to the north of the border though perceived differently— he decided to intervene with a move designed to reach hearts and minds. He promoted a film festival in Rosarito Beach, with which he has close links, in order to contribute another iconic image to the way that this place is viewed, attracting both artists and film fans and providing the town with an opportunity for revival. This is just one case amongst many of his determination to serve the community that has been recognized in many places in the US and around the world.

One of his defining qualities—the capacity to head up complex projects and involve key individuals in order to obtain successful outcomes—has been put to work in another essential area: obtaining donations and funding of all types for all kinds of projects. His work as fund-raiser has been tireless and his successes can be put down to his personality, his persistent charm, his bottomless curiosity, his desire to establish connections, and the natural way he makes possible so much that before seemed impossible.

As you can see, he is an academic and researcher who is also an author, a scriptwriter, an advisor on documentaries and other media, as well as a teacher. Dr. Payne has built up an impressive record of achievements around the world and has been advisor to those at the highest level of government, as a promoter of global projects and as a member of committees and special teams working for the American government. Nevertheless, he has never allowed his teaching to

suffer, and has made it a priority to work with young people and train new leaders from around the world.

This was clearly revealed in a conversation he had with Dr. Enric Ordeix published in our faculty magazine in 2018. Dr. Payne said, and I quote, “The main challenge for managing effective global strategic communication is for organizations to be seen as legitimate by the people in the contexts they refer to.” And he went on to explain that organizations that use technology that respects the cultures they relate to by means of messages, strategies and tactics suited to each audience will have greater impact and, this should be noted, they will contribute to the public good and bring about social change. And I have asked you to note this carefully as this is the key point of the portrait that I wish to draw: in Dr. Payne’s opinion—as is implicit in the fragment I have quoted and as he has made abundantly clear on many occasions—the aim of global communication, the aim of diplomacy as he sees it, is none other than to bring about social change and reinforce the public good. In other words, communication strategies only make sense when they are placed at the service of the public, when they are, or are intended to be, a lever for social change.

I think that you now have a very good idea of Dr. Payne’s qualities in the fields of teaching and administration as well as in research, consultancy, awareness-raising, and the creation, promotion and management of audacious projects aimed at improving international communication and global communication. There is, however, one aspect that I should draw to your attention that is no less significant. That is the love, affection, and the tremendous interest that this Bostonian has demonstrated for our country and our city. Enamored of Barcelona since his first visit here on the occasion of the 1992 Olympic Games, he has returned to the city again and again and established enduring links and sincere friendships. A good friend to his friends, he has not hesitated to act as an ambassador for Barcelona’s approach to transformation and for the city’s commitment and enthusiasm for projects and improvements focusing on improving social relations. He has no doubt that the solution to the undeniable conflict between a very large number of Catalans and the Spanish state must be brought about by democratic means. Dialogue is essential and, if it is to be successful, must originate in the recognition of legitimate leaders, the desire to understand “the other”, and the ability to win hearts and minds.

His friendship with Catalonia and its capital city includes his intense relationship with this university and, since the days of my predecessor Dr. Miquel Tresserras, with the faculty, and this is a great honor. Payne is co-director

of the Global Communication Center, an organization headed up jointly by Emerson College and our faculty, whose aim is to explore new trends in the field of global communication. He is also a member of the advisory board to our Degree in Global Communication Management, which was doubtlessly inspired by him, as was also the case for our Master's degree in the same subject. So we would like to communicate our deep gratitude to him and express with pride the great affection we have for him, both as a person and as a teacher.

The qualities we are paying tribute to with this honorary doctorate must now be more than clear: Dr. Payne has excelled in his research and academic work; he has persevered and has grown in his role as a teacher. He has placed his knowledge at the service of the public good and has pursued the noble aim of improving international relations—particularly in the most difficult times and the most perplexing situations—from the grassroots, from knowledge and interchange, and from the aim of recognizing “the other” and establishing connections. He demonstrates the ongoing desire to value social organizations, the grassroots of society, while also taking advantages of opportunities for change coming from politics, and supporting leaders concerned with social change and progress. Dr. Payne is a truly strong-willed and tireless individual, and far from settling for merely fulfilling his role as an academic and as a teacher, he has turned this role into the instrument for all his public and private activities.

Convinced that current and future communication must be both ethical and effective while demanding critical thinking, the capacity to analyze, and a close symbiosis between concepts and reality, James Gregory Payne has carried his message throughout the world and we have had the good fortune that he fell in love with Barcelona and decided to make this city—and thereafter our school—one of his cardinal reference points.

Permit me to finish with a necessarily brief sketch of his character. You will remember that his approach to life can be expressed in the—I believe suitable—expression “commitment with rigor and rigor in commitment.” Though inevitably faithful to Aristotelian rhetoric, he has never been afraid of expressing passion, and, where necessary, rage.

He is deeply convinced of the value of family and I have no doubt that this public recognition will above all have prompted memories of his mother, Zulene, and his sister, Janice, both now no longer with us but nevertheless present in his heart.

What I am trying to say is that while today we are paying homage to an instructor, professor, researcher, awareness-raiser, to a professional in the field of communication and international relations, and a person who has inspired new fields of education around the world—such as our degree in Global Communication Management—, it should never be forgotten that we are also paying tribute to a person, for his generous engagement, his determined character, his global commitment, to his large heart, and his tremendous capacity for empathy.

It is for all of these qualities—which are all of a piece—that we have proposed this award of honorary doctorate of Ramon Llull University. Before concluding this eulogy there are two very important issues I should raise, both of which are related to Dr. Payne’s work.

First, I am sure you will all agree with that both Barcelona and Catalonia do well to take care of their friends around the world. It is not easy to earn the passionate attachment of a person with such worthy qualities and such an impressive reputation, and we do well to recognize the affection in which we are held, with both honesty and humility. In a turbulent society that is looking for new ways of understanding itself, in a context in which the very young—so young that they are still at school—lead the protests against climate change, in a world that seems to be abandoning multilateralism for a much more grim reality, bolstered by post-truth and demagoguery, in this chaos of national egos, Barcelona and Catalonia need expert knowledge and friendship more than ever. Let us be clear that this ceremony today cements a new and lasting bond between Blanquerna and the United States. This is grassroots diplomacy; this is the truth borne by knowledge! We can never have too many friendships of this nature and we must know how to appreciate them and maintain them, to support the role that our city and our country should assume, with honesty and humility I repeat, within a framework of global understanding.

Second, I am sure you all agree that Catalonia and Spain are currently in a highly complex predicament. There are more and more points of disagreement and the chance for crucial dialogue seems to have been frittered away. But it is essential for us to return to substantive dialogue, with no red lines. It is unavoidable and it can be done.

In this complex context students in all communication degrees expect from us an attitude that is both ethical and responsible, and which truly embodies the values on which the university is based. And it is in complex situations, in crises and in periods of difficulty, that communication becomes more necessary

than ever, and when global strategies are most important. It has been essential to maintain academic rigor and a spirit of freedom during the last two troubled years of protests and inevitable counter-protests. We must now be more rigorous and committed than ever, and I am sure you understand why should we should be more appreciative than ever of the expertise that James Gregory Payne shares with us and the affection he has for us.

It is an honor to recognize it today, with the solemnity due to the honor, and we can only conclude by offering our sincere gratitude.

Many thanks, Dr. Payne, for your expertise and your friendship. We trust that we will be worthy of the honor of your friendship, and we express our thanks for the honor that you do us.

And to all those present, many thanks for your attention and for the feelings that you doubtless share. Today we recognize the rigor, the commitment, the expertise, the worth, and the person. It is always the case—and here I will finish—that in recognizing others that we show ourselves to be who we really are. For that reason, I have no hesitation in sharing my personal impression that with this tribute we also learn to be somewhat better persons. And for that we will always be in your debt.

Many thanks

Dr. Josep M. Carbonell,

Dean of Blanquerna Faculty of Communication
and International Relations.

4

**SPEECH BY DR. JAMES GREGORY PAYNE,
Public diplomacy advocate and Chair
of Communication Studies
at Emerson College (Boston, USA)**

AN ODYSSEY OF ETHOS FOR PUBLIC DIPLOMACY

It's my pleasure to be in Barcelona one my favorite cities. My infatuation with the city began in 1982 when I brought students from Emerson College to the Olympic Games. I was awed by the majestic nature of the Olympics on Mt. Juic – and the eternal lessons these magical games still resonate after centuries, that despite our many differences we can and do find global common ground through sport as a communication medium. Yet, my love for Barcelona did not end with the Olympics, which one might say was my first date with this magnificent city.

My visit in 1992 was my first encounter with the city whose roots trace back to the beginning of civilization on the Mediterranean, and whose history has included important chapters in the world's greatest religions and movements, and home to some of the greatest artists – Gaudi, Miro, Picasso, Dali. Artists – or as we call them today - change agents who walked the Ramblas, dialogued together in the Gothic Quarter on inspirational projects that continue to inspire and engage generations to find commonalities amidst our daily conflicts.

Over the years and especially given my many trips to my second academic home – Blanquerna - this first date in 1992 has developed into a lifelong relationship with Barcelona. Yes, we are *Amics Por Siempre* – friends for life, and what a friend you have been! What began as a summer workshop - has evolved into guest lecturers, student exchanges joint conferences, global projects- and with Pres. Pelton, Dean Carbonell, Dean Tresserras, and Dr. Enric Ordeix, among others - a

formal agreement and memorandum of understanding that provides both schools with a fountainhead of opportunities and activities - both in the classroom, as well as in immersive academic and professional experiences around the world. This 28-year journey has had a significant impact on me, and has furthered a core value in my life - a fundamental belief that education is a key conduit in building bridges - not walls - especially in such disparate and divisive times as we live in today.

The strongest characteristic of this bridge is communication— The ability through the gift of language to identify common interests - as an impetus for the fruitful exchange of information between individuals, groups, cultures and countries. As rhetorical theorist Kenneth Burke postulated - all of our actions - everything in our lives - is a result of our innate effort to find identification with others. According to Burke, language and the symbols we use - are our salvation, as well as our damnation. Language itself is amoral according to Burke, yet we make choices and decide how we use such powerful symbols - to come together or to go apart. The motive lies within each of us. It is imbedded with our character, our beliefs and our values.

Through such choice we can, as did Martin Luther King Jr., up lift a people with an eternal appeal to dare to dream – through the actions of Mother Teresa – to remind each of us of the power of kindness and being humble, through the pre-Instagram images of Princess Diana touching and comforting AIDS patients – that caring and compassion are values we should all share.

In contrast, divisive rhetoric can be used to aggravate that which separates us – through hate speech, fear, stereotypes, and lies that deify the narcissist's own brand, while debasing, ridiculing and nullifying all others.

The power of communication has always fascinated me. As a child on a farm in southern Illinois, I was mesmerized by political communication. I vividly remember watching the 1960 Nixon and Kennedy presidential debates – appreciating the power of the medium in shaping perceptions – that radio listeners judged Nixon as the winner, yet TV watchers were mesmerized by the performance and style of the charismatic Senator from Massachusetts. Later at the University of Illinois at Urbana Champaign as a student, I focused on such media dynamics in McLuhan's provocative writings – the medium is the message/ the medium is the message.

Prior to college, my politics mirrored that of my family as hard-working Republicans. At the University of Illinois, I was active in the Young Republicans,

and eager to debate on the forensics team, as well as discuss politics with my friends and foes. I felt comfortable in my political skin, even though I grew more disenchanted with the U.S. involvement in an endless and hopeless war in southeast Asia.

A moderate Republican, one memorable night I joined a group of friends who drove to Indiana to see who one right wing friend of mine described as the anti-Christ. Sen. Robert Kennedy, was expected to run for president, against President Johnson, who despite his 1964 campaign promises to end the war – had led the country down a dead-end road in Vietnam.

Prior to Robert Kennedy's speech, I had a negative view of Kennedy – largely based on myopic and shallow views. Something happened in the course of listening to Robert Kennedy's speech that changed my life. Initially supporting the war, Kennedy passionately and honestly confessed his change of heart on the Vietnam war. I was struck by his character, and by his courage to publically confess his mistakes. This speech seared my soul. I was awed by Kennedy's candor and his charismatic ability to connect, to identify, to build a bridge between his generation and mine.

I vividly remember now, as if it were just yesterday, Kennedy's challenge – that the task of any leader is not to condemn or castigate those involved in protest, but to search out and seek out the reason for such disillusionment and alienation, to try and figure out the rationale of the protest and dissent, and to learn from that. Kennedy also reminded us that change begins within each of us – that each time we stand up, and stand together – we send forth ripples of hope that coming together, can change the world. It was a succinct and pithy message – and a major life reset for me – proof of the promise of speech in a change agent's tool chest.

There was never a truer moment of the power of rhetoric to unite, to build a needed bridge, than Robert Kennedy's speech later in 1968 to a group of supporters in an Indianapolis intercity. Kennedy had the tragic task of telling the crowd that Martin Luther King Jr. had just been killed. In his spontaneous remarks, Kennedy reminded all of us that violence knows no color nor race – that each of us have a responsibility to move our country forward, and to not be consumed by the pain of such tragedies. Indianapolis was one of the few cities in America that had no riots after King's death – again the power of rhetoric and the positive change agent.

In my first job after my doctorate, I was a professor at Occidental College in Los Angeles at the same time a Freshman named Barry Obama showed interest in the art of speech and politics. I complimented my academic interest in communication as a speech writer for Los Angeles Mayor Tom Bradley, an inspirational politician who epitomized the American dream. Bradley, the grandson of a slave achieved an impressive series of firsts. He was the first black athlete to win a scholarship at UCLA; he was the first black Lieut. in the Los Angeles police force. After losing once, and running again, he became the first black City Councilman in the history of Los Angeles. And, after losing again in his first try against an incumbent mayor who focused on Bradley's race, he ran again, redoubled his efforts, and became the first African American and longest-serving mayor in Los Angeles history serving for 20 years.

In 1982, Bradley launched his California gubernatorial bid to become the nation's first black governor in United States history. Polls predicted a victory on election day, but in the closest election in California history, Bradley was defeated. Post-election analysis reveals that many people who told pollsters they would vote for Bradley – in the privacy of the voting booth – opted not to vote for the black candidate. Another contributing factor was that Bradley, a former policeman, supported a controversial initiative calling for gun registration. Consultants advised Bradley not to take a stand on the issue, but Bradley responded that as a cop he had seen too many innocent people killed, choosing principle over politics. That ethical stand also cost the Mayor votes. The defeat was very difficult for me to accept. It was agonizingly clear to me that one of America's most talented and progressive mayors was deprived of leading California as governor, solely due to his race and principled decision making. It was one of my life lessons – that in crisis – there is also an opportunity.

One day at city hall, Mayor Bradley asked me to come to his office. He explained that while he had accepted the election defeat, it was clear that I had not – He suggested that I take a year off and retool at the Kennedy school at Harvard. Although not terribly keen on the idea, I took the Mayor's advice. Yet, my planned one year at Cambridge, has translated into 35 years in Boston, and a new home – Emerson College.

Emerson proved to be an ideal home for me. It was the first school of communication in the United States – a foundation which mirrored my own. At Emerson, I have been fortunate to work with incredible colleagues and build bridges with signature programs in America and abroad – including our partnership work with Blanquerna, thanks to President Pelton and Dean Carbonell,

Dean Tresserras, Dr. Enric Ordeix, and collaborative team on both sides of the Atlantic.

Emerson has been the petri dish to appreciate the power of communication and its fundamental role in crisis management. This became indelibly clear for me in the wake of 9/11. Three Emersonians were on the first plane that crashed into the World Trade Center. The shocked community quickly came together. Some gathered on the Boston Common, and shared stories about those no longer with us, as we tried to move forward from a dark and tragic place.

It was during that time that I realized the unparalleled importance of storytelling as a therapeutic pathway – a light out of such darkness. It was a searing lesson to me that crises can either blind and paralyze – but for the adept and pragmatic leader, crises can present an opportunity to move forward through the power of communication.

My interest in public diplomacy as a bridge builder has included visits to every continent around the globe. And, it was a direct result of the 9/11 tragedy, and losing a faculty member, a graduate student and a very dear friend and wife of an Emerson trustee. My experience in public diplomacy was initiated by two students from Saudi Arabia in my crisis class who approached me with a very bold plan. They explained this heinous act did not represent their country, and asked my assistance in helping them get another message out to the world about their country. They were eager to push back against mediated reality – that all Muslims, that all people from Saudi Arabia were terrorists.

My Saudi students recalled one of their favorite case studies in which proactive individuals from the ground up – provided a different mediated reality from that propagated by the corporate driven top down media. The students reminded me of my fundamental belief that in each of us – there is a change agent that can address such challenges. Their idea was for Emerson to be on the forefront – to organize the first trip to Saudi Arabia after 9/11, with students, so that Emersonians could see first-hand that the Kingdom was different than what was branded by the act of the fifteen hijackers from Saudi.

It was a complex and bold and daunting proposal. Yet, Emerson is a creative space – a non-traditional petri dish of creativity. Despite the incredible obstacles and push back from a variety of internal as well as external forces, we launched the Saudi American Exchange. This grass roots, bottom up project has earned praise from governments, businesses and non-profits globally, and has

provided the opportunity for academic research, and professional media projects and collaborative efforts worldwide.

Organizing a trip like this after such a horrific event included daunting challenges both internally at Emerson, as well as with the US government. I remember a visit to the State Department and talking with people aligned with US Vice President Cheney. They asked if I was in support of American foreign-policy. I explained to them that I was going to Saudi Arabia as an advocate for American values. That meeting solidified my goal to become more involved as a public diplomat – not as an advocate of any foreign policy, but as a spokesperson for values shared by all humankind around the world.

Many friends and family questioned the safety, wisdom and purpose of making such a trip. In addition to the aftermath of 9/11, many raised issues about human rights, women's rights, freedom of expression, religion and other important issues. My response was that in order to have any influence, one first had to create a context, and to find commonalities to begin a needed dialogue. If successful, trust could follow, potentially as well as a relationship, from which I could eventually discuss problematic issues. Engaging was not equivalent to endorsing, yet a necessary step in this soft power approach.

This type of direct and immersive experience heightened my interest and passion for public diplomacy. In this first trip, as well as others that followed, I witnessed the crucial importance of my students from the west dialoguing with their peers from Saudi Arabia, as well as other Middle Eastern countries. In that case, as in all communication – to find common ground, the first step in establishing a meaningful relationship and trust, is open and honest dialogue.

I witnessed firsthand what Prof. Nye from Harvard describes as soft power, as it contrasted to the administration's hard power approach in the war on terror. The dominant theme of the mediated reality reflected the use of what Eric Hoffer would describe as devil terms; stereotyping Muslims and all Arabs from the Middle East as terrorists. The salacious effort of using such propagandistic tactics then, as today, is to short circuit deliberation and critical thinking and opt for fear and fabrication.

While others posit public diplomacy as part of traditional statecraft, my perspective is that public diplomacy is best achieved by the non-state actor. As we have witnessed all too vividly, stories told by governmental diplomats are often constrained by the ideology of the president, prime minister or whomever

is office. This often runs counter to their own beliefs.

As a public diplomat, my responsibility is only tied to my own ethical core and values. For the public diplomat, the first step is to establish a context that invites dialogue and discussion. My immersive experience in a post-9/11 world helped hone my definition of public diplomacy to a simple phrase—public diplomacy’s objective is bridge-building, based on furthering understanding through communication. Absent from this definition is any expectation of agreement or disagreement on issues, religion and cultures. The major purpose is to initiate a dialogue to advance understanding and invite subsequent communication.

The convergence of public affairs, public diplomacy and public relations as a strategic communication initiative has resulted in bridge building in a variety of global laboratories. Collaborative work in Rosarito Beach, Baja California, Mexico over the past 12 years has not just enhanced the image and branding of the community near the world’s busiest border; it also provides a global laboratory for students and faculty at Emerson – as well as Blanquerna – and as of now over – 15 universities around the world – to have an immersive global collaborative experience.

Teaming up with the US State Department and traditional diplomacy projects in 12 countries, as well as workshops at the United Nations, and with other governments, provided me, as it would any committed change agent, the entrée to engage with other countries, cultures and peoples – a crucial and needed strategy in a fractured global village.

Such endeavors echo what Robert Kennedy espoused over 50 years ago – that working together with others, we can make a difference at the local level, as we forge meaningful relationships that together, form tributaries of progress that can sweep down walls of divisive rhetoric, salacious stereotyping, name-calling, and the popular reliance of conspiracy theories over cold hard facts.

This direct interpersonal and relational approach to public diplomacy is a bedrock for advocates of critical thinking and thoughtful deliberation – all important tools in the opinionated era in which we live.

The hope at the dawn of the Internet was that such technological advancement would advance political participation and perpetuate the value of democracies worldwide. Today, with each new development, advances in Artificial

Intelligence, as well as other additions to our technology tool chest, we are too often awed into submission by such innovations. From our own direct experience in the past U.S. presidential election, as well as our current debate about 2020, we overlook cybernetics potential lethal impact on democracies' societies that value fact over opinion and real news over obfuscative and distractive gas lighting – so intense that it threatens the very fabric of democracies worldwide.

At this juncture evidence does not bode well for those who predicted technology as the means for a more democratic world. Instead we have witnessed attacks on the very democratic principles that we all hold dear. We are bombarded by daily combat where reason, facts and critical thinking skills are ridiculed, and replaced by blind acceptance and approval, of any stance espoused by a strong charismatic leader – preaching tribalism and nationalism and embracing conspiracy theories.

Absent within this contentious context is the needed healthy skepticism, demand for facts in support of rational arguments and verified claims – the essence of any deliberative democracy. Our time is one where many prefer repetition to reason – as we slide further down into the dark abyss of compliance and blind acceptance of enticing rabbit hole rhetoric.

While Americans were alarmed at the incredulity of a president boasting that his followers would continue to support him, even if he shot someone on Fifth Avenue – the context of the impeachment inquiry suggests, this to be one of the few times the President has actually told the truth.

We live in a time where crimes and deviance have been normalized, facts trivialized, and a vast and large base of people hypnotized. In this era of celebrity and spectacle, we are more impressed with one's bombastic might, than ethics and being right. We must remember, as Gen. Colin Powell reminds us, that our Constitution begins with "We the People" not "Me the President."

In a world where information is transmitted globally in seconds, we are challenged by a failure to communicate.

Today's political snake oil, propagated unchecked in social media, sadly continues to focus the public's eyes on the shiny bouncing ball initiated in 1968 by Richard Nixon, who hired the best in PR on Madison Avenue to repackage his outworn image that never played well on TV.

Nixon's victory ushered in an unethical era unrivaled until now – as he cast antiwar protestors as unpatriotic bums, rallied his so-called silent majority to support an unjust war, and explained away the tragic killings of students at Kent State and Jackson State, as they exercised their first amendment rights, with his glib comment, "When dissent turns to violence it invites tragedy." Nixon's own President's Commission described the time as the "most divided time in American since the Civil War." Now as then words matter. Words, as Richard Weaver argues, are the behavioral directive for actions that follow.

Being in college in the late 60's, as were many here today, we know the depth of despair of that era – that included student movements in Paris and Berkeley, the assassinations of Martin Luther King and Robert Kennedy, the resignation of a corrupt vice president, and then an even more corrupt president. Yet, to many of us – today our division is deeper, the threats more sinister, the danger to the core of our democratic values more under siege.

Today's world of bots, bites and bombast, reflect the convergence of politics, public relations and marketing – in a most troublesome time where our elected leaders, like their sophistic counterparts in Ancient Greece – are more concerned with image than substance, obsessed with dominating the countless cable news channels, positive polls, and having their popularity at center stage in the incessant inane chatter of ubiquitous talking heads. Conspicuously absent from such blinding bright lights is the engagement, the careful deliberations on potential commonalities required to initiate the healthy dialogue, necessary to advance the business of government and the global public good.

Yet, despite such historic challenges and threats, we remain resolute, have hope and conviction that we will survive this crisis. That as we have done in the past, we will emerge even stronger and learn from such conflicts.

Our students – those in Boston as well as Barcelona, those in Lisbon as well as LA, our students remain optimistic. In an era, comparable if not worse than Watergate, with attacks on every part of our system and governments – today's youth still reflect a characteristic Aristotle described over 2000 years ago – an idealistic vision beyond what the world is – to what the world could be.

It is this idealism, this optimism that feeds my passion for teaching. Yes, there are new challenges in the classroom, with students feeling more vulnerable than generations past. But that is understandable and expected in such times. Yet, we remain impressed with the optimism of young people around the world, many

of whom have lost faith, and have disdain for the status quo. Nonetheless, they are smart, capable and remain engaged, committed and determined to boldly face our problems with a new perspective.

We hear the young voice of Malala Yousafzais advocating for women's rights and educational opportunities at the U.N; the admonishment by Greta Thunburg of world leaders on the fragile state of the global environment. The passion of Parkland student Emma Gonzalez's stance on gun violence, and Emerson's own Francis Hui's advocacy of free speech in the Pacific Rim.

These are only some of the optimistic voices that join with others around the globe in calling for change. They remind each of us to reflect on how history – how future generations will judge us – our actions or inactions to the wrongs we witness daily. We also must remind ourselves that youth is not about age – but a state of mind.

We face such challenges with a powerful and fundamental tool and foundation of both Blanquerna and Emerson – communication – the ability to inform, to inspire, to persuade, to motivate, to activate.

Working together, we can counter sophistic fear-based rhetoric, with a Phaedrus-based approach of facts, reason and critical thinking – embracing what Aristotle identified as our most valued rhetorical characteristic – *Ethos*. In describing the three parts of Ethos, the most important component of any message, Aristotle acknowledged the charm of charisma, the dominant characteristic of our celebrity-driven era. Yet, he also focused on credibility, the person's character, as a most important value. Character's bedrock is trustworthiness – a rare trait in today's political mosaic, where so called leaders take courageous stands only when they are politically expedient.

The aim of Communication is establishing commonality. Trust, relationships and learning grow from basic human actions.

What I have shared with you today is my deep and abiding belief in the inherent power of communication to create the greatest good for all people.

The words of Robert Kennedy resonate today more than ever. Speaking to black students in apartheid South Africa in 1966. "Few men are willing to brave the disapproval of their fellows, the censure of their colleagues, the wrath of their society. Moral courage is a rarer commodity than bravery in battle or great

intelligence. Yet it is the one essential, vital quality for those who seek to change the world which yields most painfully to change. I believe that in this generation those with the courage to enter the conflict will find themselves with companions in every corner of the world.”

Our task is to embrace the writings and teachings of an ethical rhetoric – and through vivid stories, compelling case studies - and by the way we live our own lives - to communicate the fundamental trait that real leadership is adherence to enduring principles over politics, to embrace values of freedom, tolerance, empathy and respect, to hope not hate – and to be an advocate of a rhetoric that aims to engage – not enrage. To embrace public diplomacy and build bridges not walls.

As C.P. Cavafy said in his inspirational poem on Ithaka, “As you set out for Ithaka hope your road is a long one, full of adventure, full of discovery. Keep Ithaka always in your mind, arriving there is what you’re destined for. But don’t hurry the journey at all, better if it lasts for years, so you’re old by the time you reach the island, wealthy with all that you gained along the way, not expecting Ithaka to make you rich. Ithaka gave you the marvelous journey. Without her you wouldn’t have set out. She has nothing left to give you now.

Thank you for this most valued recognition – None of what I have shared with you today would have been possible without friends and colleagues and especially my dear family, J.G., Zulene and my dear sister, Janice. We make our life journey only once, so let us continue to build a shining legacy of communicating our best ideas, principles, and actions to serve others, and may our legacy prevail and serve as Plato’s pathway forward - building bridges and not walls as we, together, create a better world for our future generations.

Dr. James Gregory Payne

Public diplomacy advocate and Chair
of Communication Studies at Emerson College (Boston, USA)

5

**DISCURS DEL DR. JAMES GREGORY PAYNE,
Expert en diplomàcia pública i director dels Estudis
de la Comunicació de l'Emerson College
(Boston, EUA)**

UNA ODISSEA DE VALORS PER A LA DIPLOMÀCIA PÚBLICA

És per a mi un plaer ser a Barcelona, una de les meves ciutats preferides. La primera vegada que vaig sentir l'encís per aquesta ciutat va ser el 1982, quan vaig portar uns quants alumnes de l'Emerson College a veure les Olimpíades. Vaig quedar impressionat pel caràcter majestàtic de l'Estadi Olímpic de Montjuïc i les lliçons eternes d'aquells jocs màgics encara es fan sentir després de tants anys: que, malgrat les nostres moltes diferències, som capaços de trobar –i el trobem– un terreny comú internacional gràcies a l'esport com a mitjà de comunicació. El meu amor per Barcelona, però, no va morir amb els Jocs Olímpics, que podríem dir que van ser la meua primera cita amb aquesta magnífica ciutat.

La meua visita de 1992 va ser una primera trobada amb una ciutat que té unes arrels que es remunten als orígens de la civilització a la Mediterrània i una història que ha conegut capítols importants de les religions i dels moviments més importants del món. També hi han viscut alguns dels artistes més excelsos (Gaudí, Miró, Picasso, Dalí). Artistes o, com en diem ara, agents del canvi, que van passejar per la Rambla, que van dialogar entre ells pel Barri Gòtic sobre projectes inspiradors que continuen estimulant i engrescant generacions senceres a buscar punts en comú enmig dels nostres conflictes quotidians.

Amb el pas dels anys i, en especial, gràcies als molts viatges que he fet a la meua segona casa d'estudis, la Facultat de Ciències de la Comunicació i Relacions Internacionals, aquella primera cita de 1992 ha acabat derivant en una relació a llarg termini amb Barcelona. Sí, som «Amics per sempre, friends for life», i quina

amiga que has estat! El que va començar com un taller d'estiu ha evolucionat cap a intercanvis d'estudiants, professors convidats, congressos conjunts, projectes internacionals... i amb el rector Pelton, el degà Carbonell, el degà Tresserras i el doctor Enric Ordeix, entre altres, un acord formal i un memoràndum d'entesa que ofereix a totes dues facultats un gran riquesa d'oportunitats i d'activitats, tant a l'aula com en matèria d'experiències d'immersió acadèmica i professional arreu del món. Aquest viatge de 28 anys ha estat molt important per a mi i m'ha reforçat un valor cabdal a la meua vida: la convicció fonamental que l'ensenyament és un vehicle essencial per construir ponts, no murs, sobretot en els temps tan desiguals i divisoris que vivim actualment.

El tret més destacable d'aquest pont és la comunicació, la capacitat per mitjà del llenguatge d'identificar interessos comuns com a esperó per a l'intercanvi fructífer d'informació entre persones, col·lectius, cultures i països. Com va postular el teòric retòric Kenneth Burke, totes les nostres accions, tot el que constitueix les nostres vides, és fruit del nostre esforç innat per identificar-nos amb els altres. Segons Burke, el llenguatge i els símbols que fem servir són la nostra salvació, però també la nostra condemna. El llenguatge en si és amoral, segons Burke, però escollim i decidim com fer servir aquests símbols tan potents, si per unir-nos o per separar-nos. La motivació és del tot personal. La duem inscrita al nostre caràcter, a les nostres creences i als nostres valors.

Amb aquestes tries, com va fer Martin Luther King Jr., som capaços d'esperonar un poble amb una crida constant: gosar somiar; amb les accions de la mare Teresa, recordem a tots la força que té l'amabilitat i la humilitat; amb les imatges pre-Instagram de la princesa Diana tocant i consolant pacients de sida, les cures i la compassió són valors que hauríem de compartir tots.

Per contra, també es pot fer servir una retòrica divisòria per agreujar tot el que ens separa, amb el discurs de l'odi, de la por, dels tòpics i de les mentides que deïfiquen la mateixa marca del narcisista, degradant, ridiculitzant i anul·lant tota la resta. Sempre m'ha fascinat el poder de la comunicació. Quan era un nen i vivia en una granja del sud d'Illinois, la comunicació política em tenia captivat. Recordo perfectament veure els debats presidencials de Nixon i Kennedy el 1960, i apreciar la força del mitjà per formar opinions: els oients de la ràdio jutjaven guanyador Nixon, mentre que els que veien la televisió quedaven fascinats per l'execució i l'estil del carismàtic senador de Massachusetts. Més endavant, a la Universitat d'Illinois a Urbana-Champaign, d'estudiant, vaig analitzar aquesta mena de dinàmiques mediàtiques en els provocadors escrits de McLuhan: el mitjà és el missatge / el mitjà és el massatge.

Abans de la universitat, les meves opinions polítiques eren un reflex de les de la meua família, que eren republicans treballadors. A la Universitat d'Illinois vaig ser molt actiu amb els Joves Republicans i m'entusiasmava debatre al grup de retòrica, a més de parlar de política amb amics i enemics. Em sentia molt còmode amb les meves opinions polítiques, tot i que cada cop estava més desenganyat per la participació dels EUA en una guerra desesperada i infinita al Sud-est asiàtic.

Com a republicà moderat, una nit memorable em vaig incorporar a un grup d'amics que anaven en cotxe fins a Indiana a veure el que un amic meu de dretes descrivia com l'Anticrist. Es deia que el senador Robert Kennedy es presentaria a les presidencials contra el president Johnson, que, tot i les seves promeses de campanya de 1964 de posar fi a la guerra, havia dut el país fins a un atzucac al Vietnam.

Abans del discurs de Robert Kennedy, jo en tenia una visió negativa, basada en gran part en opinions superficials i curtes de mires. Mentre escoltava el discurs de Robert Kennedy va passar una cosa que em va canviar la vida. Kennedy, que al començament estava a favor de la guerra, va confessar amb passió i honestat que havia canviat de parer sobre la guerra del Vietnam. Em va sorprendre el seu caràcter i la valentia a l'hora de confessar públicament els seus errors. Aquell discurs se'm va quedar gravat a foc a l'ànima. Vaig quedar embadalit per la franquesa de Kennedy i la seva carismàtica capacitat de connectar, d'identificar, de construir un pont entre la seva generació i la meua.

Recordo perfectament ara mateix, com si fos ahir, el repte de Kennedy: deia que la tasca de qualsevol líder no consisteix a condemnar ni fustigar els qui participen en una protesta, sinó a buscar i indagar el motiu d'aquell desengany i d'aquella alienació, a provar d'entendre la lògica de la protesta i del dissentiment, i aprendre'n. Kennedy també ens va recordar que el canvi comença dins nostre, que cada cop que sortim en defensa d'alguna cosa, quan estem units, enviem onades d'esperança que, juntes, poden canviar el món. Va ser un missatge breu i potent, un replantejament vital important per a mi, i demostrava la promesa de discurs que tot agent de canvi guarda a la seva caixa d'eines.

Mai no s'ha donat un moment més autèntic per demostrar la força que té la retòrica per unir, per construir un pont necessari, que el discurs que va fer Robert Kennedy més endavant, el 1968, davant d'un grup de simpatitzants en una barriada d'Indianapolis. Kennedy va assumir el galdós paper d'explicar als congregats que acabaven d'assassinar Martin Luther King Jr. Amb les seves

paraules espontànies, Kennedy ens va recordar a tots que la violència no coneix raça ni color de la pell, que tots tenim la responsabilitat de fer avançar el nostre país i de no deixar que ens consumeixi el dolor d'aquestes tragèdies. Indianapolis va ser una de les poques ciutats dels Estats Units en què no hi va haver aldarulls després de la mort de King; un altre cop, la força de la retòrica i d'un agent de canvi actuant en positiu.

En la meua primera feina després del doctorat, impartia classe a l'Occidental College de Los Angeles alhora que un estudiant de primer que es deia Barry Obama mostrava interès per l'art del discurs i de la política. Com a complement del meu interès acadèmic per la comunicació, jo redactava discursos per a l'alcalde de Los Angeles, Tom Bradley, un polític inspirador que era el viu exemple del somni americà. Bradley, net d'esclau, va assolir grans fites abans que ningú. Va ser el primer esportista negre que va guanyar una beca a la UCLA, va ser el primer tinent negre del cos de policia de Los Angeles. Després de perdre una vegada i tornar-s'hi a presentar, va ser el primer regidor negre de l'Ajuntament en la història de Los Angeles. I, després de tornar a perdre en el seu primer intent de vèncer l'alcalde titular, que es rabejava en la raça de Bradley, s'hi va tornar a presentar, amb energies renovades, i va acabar sent el primer alcalde afroamericà i el que més temps es va mantenir en el poder de la història de Los Angeles, amb 20 anys al càrrec. El 1982 Bradley va iniciar la seva campanya per a governador de Califòrnia per convertir-se en el primer governador negre del país de tota la història dels Estats Units. La jornada de les eleccions els sondejos predeien una victòria, però en els comicis més ajustats de la història californiana Bradley va acabar vençut. Les anàlisis postelectorals van revelar que molta gent que havia dit als enquestadors que votarien per Bradley, un cop eren al col·legi electoral i no els veia ningú, van decidir no votar el candidat negre. Un altre factor que hi va contribuir va ser que Bradley, que havia estat policia, s'havia mostrat a favor d'una polèmica iniciativa que demanava el registre d'armes. Els consultors van aconsellar a Bradley que no es posicionés sobre aquell tema, però Bradley va contestar que quan era policia havia vist morir massa innocents, i d'aquella manera va escollir els principis per sobre de la política. Aquesta actitud ètica també li va costar els vots com a alcalde. A mi em va costar molt de pair aquella derrota. Per a mi resultava esgarriofosament evident que s'estava privant un dels alcaldes més progressistes i amb més talent del país de la possibilitat de liderar Califòrnia com a governador tan sols per motiu de la seva raça i per haver pres decisions seguint els seus principis. Va ser una de les meves lliçons més importants en aquesta vida: que en les crisis també s'hi amaguen oportunitats.

Un dia, a l'Ajuntament, l'alcalde Bradley em va demanar que fes cap al seu despatx. Em va explicar que, si bé ell havia acceptat la seva derrota electoral, era evident que jo no. Em va proposar que m'agafés un any per a mi i que anés a la Kennedy School de Harvard a reorientar-me. Tot i que la idea no em feia gaire el pes, vaig decidir fer cas del consell de l'alcalde. Al final, aquell any que havia de passar a Cambridge s'ha traduït en 35 anys a Boston i una nova llar: l'Emerson College. Emerson va demostrar ser un lloc ideal per instal·lar-m'hi. Va ser la primera Facultat de Comunicació dels Estats Units, amb uns fonaments molt semblants als meus. A Emerson he tingut la sort de treballar amb companys increïbles i de crear ponts per mitjà de programes emblemàtics tant als Estats Units com a l'estranger, com ara tota la col·laboració que hem tingut amb Blanquerna, gràcies al rector Pelton i al degà Carbonell, al degà Tresserras, al doctor Enric Ordeix i a l'equip que hi ha col·laborat a banda i banda de l'Atlàntic.

Emerson ha estat la placa de Petri que ha permès valorar el poder de la comunicació i el seu paper fonamental en la gestió de crisis. És un fet que se'm va fer ben patent després de l'11 de setembre. Al primer avió que es va estavellar contra el World Trade Center hi viatjaven tres membres de l'Emerson College. La comunitat no va trigar a unir-se, afectada pels esdeveniments. N'hi havia que quedaven al parc de Boston Common i explicaven històries sobre els que ens havien deixat, i intentàvem tirar endavant des del lloc fosc i tràgic on ens trobàvem.

Durant aquella època em vaig adonar de la importància sense precedents de la creació de relats com a via terapèutica, una llum per sortir d'aquella foscor. Em va quedar gravat a foc que les crisis tant poden enlluernar com paraitzar, però per al líder hàbil i pragmàtic són una oportunitat de progressar gràcies a la força de la comunicació. Pel meu interès per la diplomàcia pública en qualitat de constructor de ponts, he viatjat per tots els continents del planeta. I va ser conseqüència directa de la tragèdia de l'11-S: per haver perdut un company de claustre, un estudiant de postgrau i una amiga molt estimada casada amb un membre del patronat d'Emerson. La meua experiència en diplomàcia pública va començar amb dos alumnes de l'Aràbia Saudita que tenia a la meua assignatura sobre crisis, que se'm van acostar amb una idea prou agosarada. Em van dir que aquell acte abjecte no representava el seu país i em van demanar ajuda per traslladar al món un missatge diferent sobre el seu país. Tenien moltes ganes de combatre la realitat dels mitjans, que deien que tots els musulmans, tota la gent de l'Aràbia Saudita, eren terroristes.

Els meus alumnes saudites em van parlar d'un dels seus exemples preferits d'individus de base que oferien amb propostes una realitat mediàtica

diferent de la que propagaven els mitjans jeràrquics dirigits per grans empreses. Aquells estudiants em van refrescar la meva convicció fonamental que tots portem a dins un agent de canvi capaç de fer front a reptes com aquests. La seva idea era que Emerson encapçalés aquest canvi, que organitzés el primer viatge amb alumnes a l'Àrabia Saudita després de l'11-S perquè la comunitat d'Emerson comprovés de primera mà que es tractava d'un regne ben diferent al que havien dibuixat els actes dels quinze segrestadors saudites.

Era una proposta complexa, agosarada i gegantina. De tota manera, Emerson és un espai de creativitat, una placa de Petri no gaire tradicional per experimentar. Tot i els increïbles obstacles i les reticències de moltes forces, tant internes com externes, vam crear el programa d'Intercanvi entre saudites i americans. Es tracta d'un projecte de base, de baix a dalt, que s'ha guanyat lloances de governs, empreses i ONG d'arreu del món, i ha donat l'oportunitat de dur a terme recerca acadèmica, projectes de mitjans professionals i iniciatives de col·laboració per tot el planeta.

Organitzar un viatge com aquest després d'uns fets tan espantosos presentava enormes dificultats, tant internament a Emerson com amb el govern dels EUA. Recordo una visita al Departament d'Estat i parlar amb gent molt propera al vicepresident Cheney. Em van preguntar si era favorable a la política exterior americana. Els vaig explicar que aniria a l'Àrabia Saudita precisament per defensar els valors americans. Aquella reunió va servir per solidificar el meu objectiu d'implicar-me més com a diplomàtic públic, no per defensar cap política exterior, sinó com a portaveu de valors compartits per tota la humanitat, sigui d'on sigui.

Molts amics i familiars van posar en dubte la seguretat, la prudència i el sentit d'aquell viatge. A més de les seqüeles de l'11-S, molts hi esgrimien qüestions de drets humans, de drets de les dones, de llibertat d'expressió, de religió i altres qüestions importants. La meva resposta va ser que, per poder tenir alguna influència sobre ningú, primer cal definir un context i trobar aspectes en comú a partir dels quals encetar un diàleg necessari. Si tot això surt bé, pot aparèixer la confiança, fins i tot una relació, que en última instància servirà per abordar aspectes problemàtics. Interactuar no volia dir fer costat a ningú, però era un pas necessari seguint aquest enfocament de *soft power* o poder transversal.

Aquesta mena d'experiències directes i immersives em van potenciar l'interès i la passió per la diplomàcia pública. En aquell primer viatge, com també en els altres posteriors, vaig ser testimoni de la importància essencial que tenia

que els meus alumnes occidentals dialoguessin amb els seus homòlegs de l'Àrab Saudita i d'altres països de l'Orient Mitjà. En aquell cas, com passa en tot tipus de comunicació, per trobar un terreny compartit, que és el primer pas per crear una relació i una confiança autèntiques, cal un diàleg honest i sense limitacions.

Vaig veure amb els meus ulls el que el professor Nye de Harvard descriu com a poder transversal, que contrastava amb el poder dur que el govern aplicava en la seva guerra contra el terror. El tema dominant de la realitat mediada reflectia l'ús del que Eric Hoffer en diria els «termes del dimoni»: estereotipar els musulmans i tots els àrabs d'Orient Mitjà de terroristes. La voluntat obscena de fer servir aquestes tàctiques propagandístiques, aleshores o ara, busca saltar-se la deliberació i el pensament crític i optar per la por i la mentida.

Si bé hi ha gent que defensa que la diplomàcia pública s'inscriu en la pràctica de govern tradicional, jo considero que la millor manera d'aconseguir-la és mitjançant els actors no estatals. Com hem observat tots indubtablement, sovint les històries que expliquen els diplomàtics governamentals ens arriben limitades per la ideologia del president, del primer ministre o de qui ocupi el càrrec en aquell moment. Això acostuma a anar en contra de les seves pròpies creences.

Com a diplomàtic públic, la meva responsabilitat només està condicionada per la meva ètica més irrenunciable i els meus valors. Per a un diplomàtic públic, el primer pas és crear un context que convidi al diàleg i a l'anàlisi. La meua experiència immersiva en un món posterior a l'11-S em va ajudar a perfeccionar la meua definició de diplomàcia pública fins a resumir-la en una única expressió: l'objectiu de la diplomàcia pública és construir ponts per millorar l'entesa gràcies a la comunicació. El que no trobem en aquesta definició és l'expectativa d'arribar a un acord o a un desacord en determinades qüestions, religions o cultures. La principal finalitat és endegar un diàleg per millorar la comprensió i convidar a la comunicació posterior.

La convergència de les qüestions públiques, la diplomàcia pública i les relacions públiques com una iniciativa estratègica de comunicació ha permès construir ponts en molts laboratoris planetaris. La feina de col·laboració a la platja de Rosarito, a la Baixa Califòrnia, Mèxic, durant els darrers 12 anys no tan sols ha potenciat la imatge i la marca de la comunitat que viu a prop de la frontera més transitada del món, sinó que ofereix un laboratori mundial per a alumnes i docents d'Emerson, i de Blanquerna, i a partir d'ara de més de 15 universitats d'arreu del món, on tenir una experiència internacional immersiva de col·laboració.

Haver treballat en equip amb el Departament d'Estat dels EUA i en projectes de diplomàcia tradicional de 12 països, a més de tallers a les Nacions Unides i altres governs, m'ha donat la possibilitat, com a qualsevol agent de canvi compromès, de relacionar-me amb altres països, cultures i pobles, una estratègia necessària i fonamental en una aldea global fracturada.

Aquestes iniciatives es fan eco del que Robert Kennedy propugnava ara fa més de 50 anys: que treballant conjuntament amb els altres podem canviar la realitat a escala local, establint relacions autèntiques que, en conjunt, generen torrents de progrés capaços d'enderrocar els murs de la retòrica divisòria, dels tòpics obscurs, els insults i la predilecció popular per les teories conspiratòries abans que pels fets contrastats.

Aquest enfocament interpersonal i relacional directe en matèria de diplomàcia pública és una pedra angular per als defensors del pensament crític i de la reflexió atenta, tots ells eines importants en l'època obstinada en què vivim.

Al començament d'Internet s'esperava que aquest progrés tecnològic fomentaria la participació política i que perpetuaria el valor de les democràcies d'arreu del món. Avui dia, amb cada nou desenvolupament, amb els avenços en matèria d'intel·ligència artificial, a més d'altres incorporacions a la nostra caixa d'eines tecnològiques, massa sovint ens sentim superats per aquestes innovacions i acabem sotmetent-nos-hi. Arran de la nostra experiència directa en les passades eleccions presidencials nord-americanes, a més del debat actual sobre 2020, passem per alt el possible impacte mortífer de la cibernetica sobre les societats democràtiques que prioritzen els fets a les opinions i les notícies reals als intents de llum de gas amb finalitats que confonen i distreuen, i és tan intens que amenaça el teixit mateix de les democràcies d'aquest món.

Arribats a aquest punt, les proves no auguren res de bo per als que preveien que la tecnologia seria la via per aconseguir un món més democràtic. El que hem vist és com s'ha atemptat contra els mateixos principis democràtics que tenim en tan gran estima. Cada dia ens bombardegen per ridiculitzar la raó, els fets i la possibilitat d'un pensament crític, substituïts per l'acceptació i l'autorització cegues de qualsevol punt de vista que defensi un líder fort i carismàtic, predicant així el tribalisme i el nacionalisme, i obrint-se a teories conspiratòries.

En aquest context tan polèmic hi trobem a faltar un escepticisme sa, que és tan necessari, l'exigència de constatacions a l'hora de fonamentar els arguments racionals i les afirmacions contrastades, és a dir, l'essència de qualsevol

democràcia deliberativa. En aquesta època molts s'estimen més la repetició a la raó; continuem endinsant-nos en el tenebrós abisme de l'acatament i de l'acceptació cega que porta atiar una retòrica típica del cau on Alcía descobreix el país de les meravelles.

Si bé és cert que els americans ens vam alarmar, incrèduls, davant d'un president que presumia que els seus seguidors continuarien fent-li costat encara que disparés a algú en plena Cinquena Avinguda, el context del procés d'inhabilitació fa creure que allò va ser una de les poques vegades en què el president va dir realment la veritat.

Vivim en una època en què s'han normalitzat la delinqüència i l'anomalia, s'han banalitzat els fets i s'ha hipnotitzat una part àmplia i extensa de la població. En aquesta era de famosos i de l'espectacle, ens impressiona més la grandiloqüència que l'ètica o la raó. Cal que recordem, com diu el general Colin Powell, que la nostra Constitució comença dient «Nosaltres, el poble», no «Jo, el president».

En un món en què la informació es transmet per tot el planeta en qüestió de segons, hem de fer front a un fracàs comunicatiu. Per desgràcia, la poció miraculosa actual de la política, difosa sense cap control per les xarxes socials, continua orientant totes les mirades cap a la rutilant bola saltadora que Richard Nixon va posar en marxa el 1968 després de contractar el millor relacions públiques de Madison Avenue perquè fes un rentat de cara a la seva imatge gastada que mai no va triomfar a la televisió.

La victòria de Nixon va inaugurar una època d'immoralitat sense precedents fins ara, descrivint els manifestants contra la guerra de ganduls antipatriòtics, congregant la seva anomenada majoria silenciosa perquè defensessin una guerra injusta i trobant explicacions per a les tràgiques matances d'estudiants a les universitats de Kent State i de Jackson State, que exercien els seus drets tal com es recullen en la primera esmena, amb el seu comentari simplista: «Quan el dissentiment es torna violència, convida a la tragèdia». La mateixa Comissió del President Nixon va descriure aquells anys com «l'època més dividida dels Estats Units des de la guerra de Secessió». Les paraules importen, tant ara com llavors. Com ens diu Richard Weaver, les paraules són la directiva conductual per a actes posteriors.

Havent estat universitaris a finals dels anys seixanta, com ho vam ser molts dels presents, coneixem la profunda desesperació d'aquells temps, amb moviments estudiantils de París i de Berkeley, els assassinats de Martin Luther

King i de Robert Kennedy, la dimissió d'un vicepresident corrupte i, després, un altre d'encara més corrupte. Malgrat tot, molts sentim que avui aquesta divisió és encara més profunda, les amenaces són més sinistres, l'essència dels nostres valors democràtics és perseguida amb més virulència encara.

El mon d'avui, ple de bots, bits i bum-bum, és un reflex de la convergència de la política, les relacions públiques i el màrqueting, en una època molt problemàtica en què els nostres líders electes, igual que els seus homòlegs sofistes de l'antiga Grècia, es preocupen més per la imatge que per la substància, obsedits per dominar els innumbrables canals d'informatius, les enquestes positives i que la seva popularitat protagonitzi la constant i inútil xerrameca dels omnipresents periodistes estrella. L'absència més sospitosa de tota aquesta faramalla és el compromís, les deliberacions atentes sobre els possibles punts en comú que són necessaris per encetar un diàleg saludable, cosa imprescindible per fer progressar la tasca de govern i el bé comú en general.

Tot i així, malgrat aquests reptes i aquestes amenaces històriques, no defallim, conservem l'esperança i el convenciment que superarem aquesta crisi. Que, com hem fet en altres ocasions, en sortirem encara més forts i n'aprendrem, d'aquests conflictes.

Els nostres alumnes, tant els de Boston com els de Barcelona, els de Lisboa com els de Los Angeles, no perden l'optimisme. En una època comparable al Watergate, si no pitjor, amb atemptats contra cada part del nostre sistema i dels nostres governs, la joventut actual continua reflectint una característica que Aristòtil va descriure fa més de 2.000 anys: una visió idealista més enllà del que és el món, o del que podria ser.

És aquest idealisme, aquest optimisme el que esperona la meva passió per ensenyar. Sí, han sorgit altres reptes a les aules, els alumnes se senten més vulnerables que en les generacions anteriors. Però en temps com aquests és comprensible, fins i tot esperable. Igualment, estem molt impressionats per l'optimisme de la gent jove d'arreu, molts havent perdut la fe i menyspreant l'*statu quo*. Malgrat tot, són persones intel·ligents, capaces i que mantenen el seu compromís, entrega i determinació per encarar amb valentia els nostres problemes des d'una perspectiva nova.

Sentim la veu jove de la Malala Yousafzai defensant els drets de les dones i les oportunitats educatives a l'ONU; l'advertiment de Greta Thunburg als dirigents mundials sobre l'estat fràgil del nostre medi; la passió d'Emma González,

estudiant de Parkland i la seva postura sobre la violència armamentística, o la defensa que fa Frances Hui, alumna d'Emerson, de la llibertat d'expressió a la conca del Pacífic.

Són tan sols algunes de les veus optimistes que se sumen a d'altres de tot el món per exigir un canvi. Ens recorden a tots que hem de pensar com ens jutjarà la història, com ens veuran les properes generacions, les nostres accions o inaccions davant dels greuges que presenciem cada dia. També hem de recordar que la joventut no és una qüestió d'edat, sinó de mentalitat.

Aquests reptes els afrontem amb una eina potent i essencial que representa els fonaments tant de Blanquerna com d'Emerson: la comunicació, la capacitat d'informar, d'inspirar, de convèncer, de motivar, d'activar.

Si col·laborem, podem contrarestar la retòrica sofista basada en la por, amb un enfocament típic del *Fedre* sobre els fets, la raó i el pensament crític, abraçant allò que Aristòtil considerava la nostra característica retòrica més valorada: l'ethos, els valors. Quan descriu les tres parts de l'ethos, el component més important de qualsevol missatge, Aristòtil reconeixia l'encant del carisma, la característica dominant de la nostra època impulsada per la fama. Tot i així, també posava èmfasi en la credibilitat, el caràcter de la persona, com a valor més important. La pedra angular del caràcter és l'honradesa, un tret poc habitual en el mosaic polític actual, en què els que es consideren líders només assumeixen actituds valentes quan els convé políticament.

L'objectiu de la comunicació és buscar un terreny compartit. La confiança, les relacions i l'aprenentatge creixen gràcies a les accions humanes més bàsiques.

Tot el que us he exposat avui és la meva profunda i sòlida creença en la força inherent de la comunicació per generar el bé més gran per a tothom.

Avui les paraules de Robert Kennedy adreçant-se a estudiants negres a la Sud-àfrica de l'apartheid el 1966 són més vigents que mai: «Pocs homes estan disposats a plantar cara davant la desaprovació dels seus, la censura dels companys, la ira de la societat. El valor moral és un bé més preuat encara que la valentia durant la batalla o que una gran intel·ligència. I, malgrat tot, és la qualitat més vital, més essencial, per als que pretenen canviar el món que més ajuda a canviar les coses, per dolorós que resulti. Crec que, en aquesta generació, els qui tinguin el valor d'afrontar el conflicte descobriran que tenen companyia de punta a punta de món».

La nostra tasca consisteix a acceptar els escrits i les lliçons d'una retòrica ètica, i fer-ho amb històries potents, amb casos reals convincents –som nosaltres qui vivim la pròpia vida, recordeu-ho– per tal de comunicar el tret fonamental que ha de presentar un lideratge real: aplicar uns principis duradors per sobre de la política, defensar els valors de la llibertat, la tolerància, l'empatia i el respecte, mostrar esperança i no odi, i propugnar una retòrica que aspiri al compromís, no a la còlera. En resum, obrir-nos a la diplomàcia pública i a construir ponts, no murs.

Com va dir K. P. Kavafis en el seu inspirador poema d'Ítaca, «Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca, / has de pregar que el camí sigui llarg, / ple d'aventures, ple de coneixences. / (...) Sempre tingues al cor la idea d'Ítaca. / Has d'arribar-hi, és el teu destí. / Però no forcis gens la travessia. / És preferible que duri molts anys / i que ja siguis vell quan fondegis a l'illa, / ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí, / sense esperar que t'hagi de dar riqueses Ítaca. / Ítaca t'ha donat el bell viatge. / Sense ella no hauries pas sortit cap a fer-lo. / Res més no té que et pugui ja donar»¹.

Gràcies per aquest reconeixement tan preuat. Res del que us he exposat avui hauria estat possible sense amics, companys i, sobretot, la meva estimada família: J. G., Zulene i la meva estimada germana Janice. Només fem el nostre viatge vital un cop, per tant, continuem creant un llegat d'alegria comunicant les nostres millors idees, principis i accions en pro dels altres. Que aquest llegat s'imposi i serveixi per obrir-nos camí com deia Plató, aixecant ponts en comptes de murs, perquè plegats puguem crear un món millor per a les generacions futures.

Dr. James Gregory Payne

Expert en diplomàcia pública i director dels Estudis
de la Comunicació de l'Emerson College (Boston, EUA)

1. Versió catalana de Carles Riba. *N. del t.*

6

**DISCURS DEL
DR. JOSEP MARIA GARRELL,
rector magnífic de la
Universitat Ramon Llull**

FELICITACIÓ I AGRAÏMENTS

Les meves primeres paraules per tancar aquest acte de concessió del doctorat *honoris causa* de la Universitat Ramon Llull al Dr. Gregory Payne han de ser de felicitació i d'agraïment.

Felicitar i alhora agrair al Dr. Payne per la concessió -i l'acceptació- d'aquest guardó. La gent de la nostra universitat, que molt amablement sol assistir a aquesta mena de concessions d'un títol de doctor *honoris causa*, saben que acostumo a dir que aquesta distinció implica una «doble donació», una doble generositat. D'una banda, i en aquest cas a proposta de la nostra Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna, la universitat atorga un premi per tal d'honorar una personalitat distingida per diversos motius. Alhora, però, el destinatari també és generós quan l'accepta. I en acceptar-lo aquesta persona passa a integrar formalment el nostre claustre i, per tant, esdevé membre de la Universitat. Ell o ella, el seu nom, s'incorporen a la llista de persones que, per motius diferents, han estat distingits per la nostra Universitat amb aquest guardó. Per tant, Dr. Payne, l'enhorabona pel reconeixement i moltes gràcies per haver-nos fet l'honor d'acceptar-lo.

De la mateixa manera cal felicitar i agrair a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna. Felicitar-los per la festa que avui estem celebrant i agrair-los la iniciativa de proposar una persona com el Dr. Payne com a doctor *honoris causa* de la Universitat Ramon Llull.

Sempre he pensat que quan un centre es planteja fer una proposta de doctorat *honoris causa*, i quan es busca un nom escaient, al darrere hi ha una

lògica comuna. Sempre es tracta de fer una celebració, una festa molt especial que consisteix en distingir una persona d'entre les altres. Distingim una persona pels seus rellevants mèrits (com abans hem dit de manera cerimoniosa), distingim una persona per tal de posar-la davant dels altres, per posar-la com a exemple d'alguna cosa molt concreta. Al cap i a la fi, la Universitat és una institució d'educació superior i de recerca des de la qual contribuïm a la formació de les persones; de fet acompanyem persones en el seu procés formatiu. I formar persones també es pot fer posant-les davant d'exemples, davant de trajectòries vitals, davant d'obres que les facin reflexionar. Per tant gràcies i felicitats a Blanquerna.

També un agraïment molt especial al degà de la Facultat i padrí del guardonat. El Dr. Carbonell ha estat l'*alma mater* d'aquesta proposta. Fa anys, molts anys, que el degà parla del Dr. Payne i en parla amb una profunda admiració. Ens explica també la gran i fructífera col·laboració entre aquesta Facultat i l'Emerson College. Jo mateix he assistit a alguna reunió entre els equips de l'Emerson i de la Facultat, ara ja fa uns quants anys.

És una col·laboració intensa i molt fructífera, amb noms i cognoms de persones que l'han fet néixer i l'han fet créixer. Voldria citar l'anterior degà d'aquesta casa, el Dr. Tresserras -que avui ens acompanya-, i al president de l'Emerson College, el Dr. Lee Pelton. Artífexs també, d'aquesta relació. I, com no, el Dr. Enric Ordeix que durant molts anys ha estat l'ambaixador de Blanquerna a l'Emerson College.

President Pelton, permeti'm agrair-li públicament el seu compromís tant personal com institucional amb la relació bilateral entre les nostres universitats. La seva presència aquí avui, en ocasió d'aquesta cerimònia, però també com a participant en la cimera celebrada aquesta setmana, és una mostra evident d'aquest compromís i aquesta implicació personal. Voldria també transmetre el meu agraïment a tota la delegació de l'Emerson College, a la cap d'estudis, al vicerector i a la resta de companys. Moltes gràcies per ser aquí i per fer possible, dia rere dia, la col·laboració entre les nostres dues institucions!

DESTACANT ALGUNA IDEA

No abusaré del seu temps repetint ni la trajectòria ni els mèrits del Dr. Payne. Crec que l'explicació que n'ha fet el padrí ha estat més que suficient. Sí, però, que els robaré uns minuts del seu temps per subratllar algunes idees,

de fet dos grups d'idees, que crec importants de la lectura atenta del discurs d'acceptació del professor Payne. El primer grup està relacionat amb la seva experiència personal d'intentar teixir ponts entre el poble nord-americà i el poble saudita amb posterioritat als terribles fets de l'onze de setembre de 2011. El segon grup de reflexions s'estén a realitats globals igual de colpidores, i s'arrelen en el context de les institucions educatives, i l'esperança de les noves generacions. No m'allargaré, però crec que val la pena fer-ho.

Tal com ens ha explicat, algunes víctimes dels atemptats de l'onze de setembre van ser persones del propi Emerson College i els mateixos alumnes van insistir en la necessitat de "teixir ponts". Ponts entre l'abisme que s'obria entre la societat nord-americana i el poble àrab. Amb tota la humilitat del món, el professor Payne diu que alguns estudiants li van recordar la seva creença fonamental que en cadascun de nosaltres hi ha un agent de canvi que pot abordar aquests tipus de reptes. I potser allò va ser per a ell un motiu per intentar ser sempre i en tot lloc un "portaveu dels valors compartits per la humanitat".

L'estratègia usada pel Dr. Payne va pivotar al voltant de la comunicació. Citaré textualment una part del seu escrit i ho faré en anglès per no caure en llicències interpretatives en la traducció:

"My response was that in order to have any influence, one first had to create a context, and to find commonalities to begin a needed dialogue. If successful, trust could follow, potentially as well as a relationship, from which I could eventually discuss problematic issues. Engaging was not equivalent to endorsing, yet a necessary step in this soft power approach."

I afegeix:

"In that case, as in all communication - to find common ground, the first step in establishing a meaningful relationship and trust, is open and honest dialogue."

Potser res d'això és nou. De fet és evident, és molt de sentit comú, aquell tan poc comú dels sentits; de manera que crec que és important que se'ns recordi. I que es faci des del rigor acadèmic.

Penso que també és important tenir present l'èmfasi que posa en l'objectiu final d'aquesta "*public diplomacy*". Objectiu que resumeix de manera exemplar tot dient que del que es tracta és de "construir ponts basats en el foment de la comprensió mútua i a través de la comunicació". Simple, i alhora profund.

Tal i com el degà ha dit, el professor Payne ens trasllada aquest rigor, però des de l'exemplaritat personal, donant exemple de vida, aprenent també dels petits detalls i de les experiències. Experiències en equip i també més enllà de l'entorn acadèmic, com per exemple amb alguns governs. I de tota aquesta experiència en destil·la un llegat important, que comunica i que trasllada. Llegat que se'ns fa avinent quan ens diu com en un món globalitzat, però alhora molt fracturat, la porta d'entrada per a la resolució de conflictes passa per l'honesta implicació i participació amb les altres persones, amb les altres cultures o amb els altres països. "Honesta implicació i participació amb els altres".

Salto ara al segon grup de reflexions que voldria destacar, i són aquelles en què ens parla del que en podríem dir el gran actiu dels estudiants, que és el gran actiu dels joves. Una joventut que el professor Payne no vol entendre només com la circumstància temporal d'un temps biològic, sinó que és un "estat de la ment". Una idea que molts compartim.

M'agrada molt, i crec que és molt escaient per a tota institució universitària, el que ens diu sobre una actitud molt pròpia dels joves i que cal que sigui encomanada a tothom. Cito textualment: "A pesar de tots els desafiaments i amenaces històriques, hem de continuar decidits i hem de tenir l'esperança i la ferma convicció que sobreviurem a aquestes crisis. Tal com la humanitat ja ha fet en moltes ocasions del passat, en sortirem més forts i en sortirem havent après lliçons de tots aquests conflictes."

I afegeix: "Els nostres estudiants, ja sigui a Boston o aquí a Barcelona, continuen sent optimistes... La joventut d'avui continua tenint aquella característica que Aristòtil va descriure en l'antiguitat; aquella visió més enllà del que el món és; i que és el que el món hauria de ser."

Podria continuar, ja que la lectura atenta del seu discurs d'acceptació ens deixa molts i importants missatges. Em limitaré a una darrera citació que llegiré en anglès. És un desig, una proposta, una invitació, però també una demanda que fa a totes les persones de bona fe. Diu:

"We make our life journey only once, so let us continue to build a shining legacy of communicating our best ideas, principles, and actions to serve others, ... building bridges and not walls as we, together, create a better world for our future generations."

CLOENDA

Vaig acabant, i voldria subratllar algunes de les paraules que ens ha adreçat el degà en referir-se al Dr. Payne. El Dr. Carbonell destacava el mestratge del Dr. Payne i emfatitzava el seu "compromís amb el rigor i el rigor en el compromís". D'entre moltes coses emfatitzava aquella idea del "*grassroot diplomacy*". I ens ho explicava d'una manera molt planera que vull citar textualment:

"La seducció, si m'ho deixen dir d'aquesta manera, per damunt de la imposició. El coneixement, per damunt de la dominació. La comprensió com a motivació. I la dificultat com a repte."

Tota una lliçó de vida que ens regala el professor Payne.

I sense més, reitero el meu agraïment i la meva felicitació a Blanquerna, al Dr. Carbonell i al Dr. Payne, per aquest guardó i per aquest acte.

Moltes gràcies!

Dr. Josep Maria Garrell i Guiu
Rector
Universitat Ramon Llull

7

**SPEECH BY
DR. JOSEP MARIA GARRELL,
rector of the Ramon Llull University**

CONGRATULATIONS AND THANKS

My first words at the close of this act of awarding the honorary doctorate from the Ramon Llull University to Dr. Gregory Payne must be of gratitude and congratulations.

I want to congratulate Dr. Payne for deserving this award and to thank him for accepting it. The people of our university, who kindly use to attend these events for awarding honoris causa doctorates, know that I often explain that the concession of this award involves a “double donation”, a double generosity. On one side, and in this case from the proposal of our Faculty of Communication and International Relations Blanquerna, the university gives an award to honor a distinguished personality for several reasons. But at the same time, the person also generously accepts. And accepting it, the person formally becomes a faculty member, and so, the person becomes a member of the University. He, or she, and his, or her, name is following the list of persons who, for various reasons, have been distinguished with this award in our University. So Dr. Payne, congratulations for the award, and thanks for making us the honor of accepting it.

In the same way, we must congratulate and thank the Blanquerna Faculty of Communication and International Relations. I must congratulate them for the occasion we are celebrating today while thanking them for the initiative of proposing a person like Dr. Payne to receive an honorary doctorate from Ramon Llull University.

I have always thought that a common logic applies when a school or faculty considers proposing a candidate for an honorary doctorate and looks for a suitable name. It is always a matter of organising a celebration, a very special party to distinguish one person from all the others. We distinguish someone for their relevant merits (as we said before in a more ceremonious way), we distinguish someone to hold them up before others, to highlight them as a very concrete example of something. After all, the University is a further education and research institution from which we help to train people, accompanying them along a training pathway. And it is also possible to train people by holding up examples, lives led, and works for them to encourage them to think. So thank you and congratulations to Blanquerna.

Also a very special thanks to the Dean of the Faculty and sponsor of the honorary doctor. Dr. Carbonell was the *alma mater* of this proposal. The Dean has spoken about Dr. Payne for many years and continues to speak of him with deep admiration. He also explains the significant, fruitful cooperation between this Faculty and Emerson College. I attended a meeting myself between the Emerson and the Faculty teams a few years ago.

It is an intense and very fruitful cooperation, involving a long list of people who have helped it to be born and to grow. I would like to quote the previous dean of this house, Dr. Tresserras - who is with us today - and the provost of Emerson College, Dr. Lee Pelton. He too helped to build this relationship. And, of course, Dr. Enric Ordeix who has been the Ambassador of Blanquerna for many years at Emerson College.

President Pelton, let me publicly thank you for all your personal and institutional commitment with the bilateral relation between your college and our university. Your presence here today, for this ceremony, but also participating in the summit that took place this week, is a clear sign of this commitment and personal involvement. I also would like to thank the whole Emmerson College delegation, the provost, vice-president and other colleagues. Thank you very much for being here and for making the collaboration between our two institutions possible, in a daily basis!

UNDERLINING SOME IDEA

I do not want to take up your time repeating the trajectories or the merits of Dr. Payne. I think the explanation that his sponsor has given is more

than sufficient. However I will steal a few minutes of your time to underline some ideas, in fact two groups of ideas, which I believe are important after carefully reading Dr. Payne's acceptance speech. The first group is related to his personal experience of trying to build bridges between the American and Saudi peoples after the terrible events of 11 September 2011. The second group of considerations covers global realities that are just as striking and are rooted in the context of educational institutions, and the hope of the new generations. I do not want to speak for too long, but I do think it is worth touching upon.

We were told that some of the victims of 9/11 were people from Emerson College themselves and the students insisted on the need to "build bridges". Bridges between the gulf that was opening between American society and the Arab people. With all the humility in the world, Professor Payne says that some students reminded him of his fundamental belief that each one of us contains an element of change that can address these kinds of challenges. And perhaps for him that was a reason to try to be, always and everywhere, a "spokesman for values shared by humankind".

The strategy used by Dr. Payne revolved around the communication. I will quote a part of his text in English to be quite clear:

"My response was that in order to have any influence, one first had to create a context, and to find commonalities to begin a needed dialogue. If successful, trust could follow, potentially as well as a relationship, from which I could eventually discuss problematic issues. Engaging was not equivalent to endorsing, yet a necessary step in this soft power approach."

And he adds:

"In that case, as in all communication - to find common ground, the first step in establishing a meaningful relationship and trust, is open and honest dialogue."

Maybe nothing of this is new. In fact, it is obvious, it is a matter of common sense -that least common of the senses-; so I think it is important to be reminded of it, and to do this from a position of academic rigour.

I think it is also important to bear in mind the emphasis placed on the ultimate goal of this "*public diplomacy*". He summarises this goal in an

exemplary way, stating that it is a question of “building bridges based on promoting mutual understanding and through communication”. Both simple and profound at the same time.

As the Dean said, Professor Payne provides us with this rigour, but from his personal example, setting an example from life, learning from small details and experiences too. Experiences in a team and beyond the academic environment, for example with some governments. And from of all this experience we can draw a significant legacy, able to communicate and to move. This legacy becomes clear to us when he tells us how in a world that is both globalised and extremely fractured, the path towards conflict resolution involves honest involvement and participation with other people, with other cultures or with other countries: “Honest involvement and participation with other people.”

I will now move quickly on to the second group of considerations that I want to underline, in which he speaks to us about what we could call the great asset of the students, which is the great asset of young people. This youth that Professor Payne does not want to see only as the temporary circumstance of a biological time, but as a “state of mind”. This is an idea that many of us share.

I like it very much, and I think that what he tells us about an attitude of young people that is very particular and should be shared by everyone is very appropriate for any university institution. And I quote: “Despite all the historic challenges and threats, we must remain determined and we maintain the hope and the firm conviction that we will survive these crises. As humanity has done on many occasions in the past, we will emerge stronger and we will learn lessons from all these conflicts.”

And he adds: “Our students, whether in Boston or here in Barcelona, remain optimistic... The youth of today continue to show a characteristic that Aristotle described in antiquity; that vision beyond what the world is, or what it could be.

I could go on, since a careful reading of the acceptance speech provides us with so many important messages. But I will limit myself to one last quote, which I will read in English. It is a wish, a proposal, an invitation, but also a demand that he makes to all people of good will. It says:

“We make our life journey only once, so let us continue to build a shining legacy of communicating our best ideas, principles, and actions to serve others,

... building bridges and not walls as we, together, create a better world for our future generations.”

CLOSING WORDS

I will end now, highlighting some of the words that the dean addressed to us about Dr. Payne. Dr. Carbonell highlighted Dr. Payne’s expertise and emphasised his “commitment to rigour and of rigorous commitment”. Among many things, he emphasised that idea of “*grassroots diplomacy*”. And he did this in a very straightforward way, which I want to quote literally:

“Seduction, if you will allow me to call it that, over imposition. Knowledge over domination. Understanding as motivation. And difficulty as a challenge.”

Professor Payne teaches us all a genuine lesson in life.

Without further ado, I would like to reiterate my gratitude and my congratulations to Blanquerna, to Dr. Carbonell and Dr. Payne, for this award and for this event.

Thank you very much!

Dr. Josep Maria Garrell i Guiu
Rector
Ramon Llull University

 Blanquerna

UNIVERSITAT RAMON LLULL

UNIVERSITAT
**RAMON
LLULL**

www.url.edu